

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1806

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

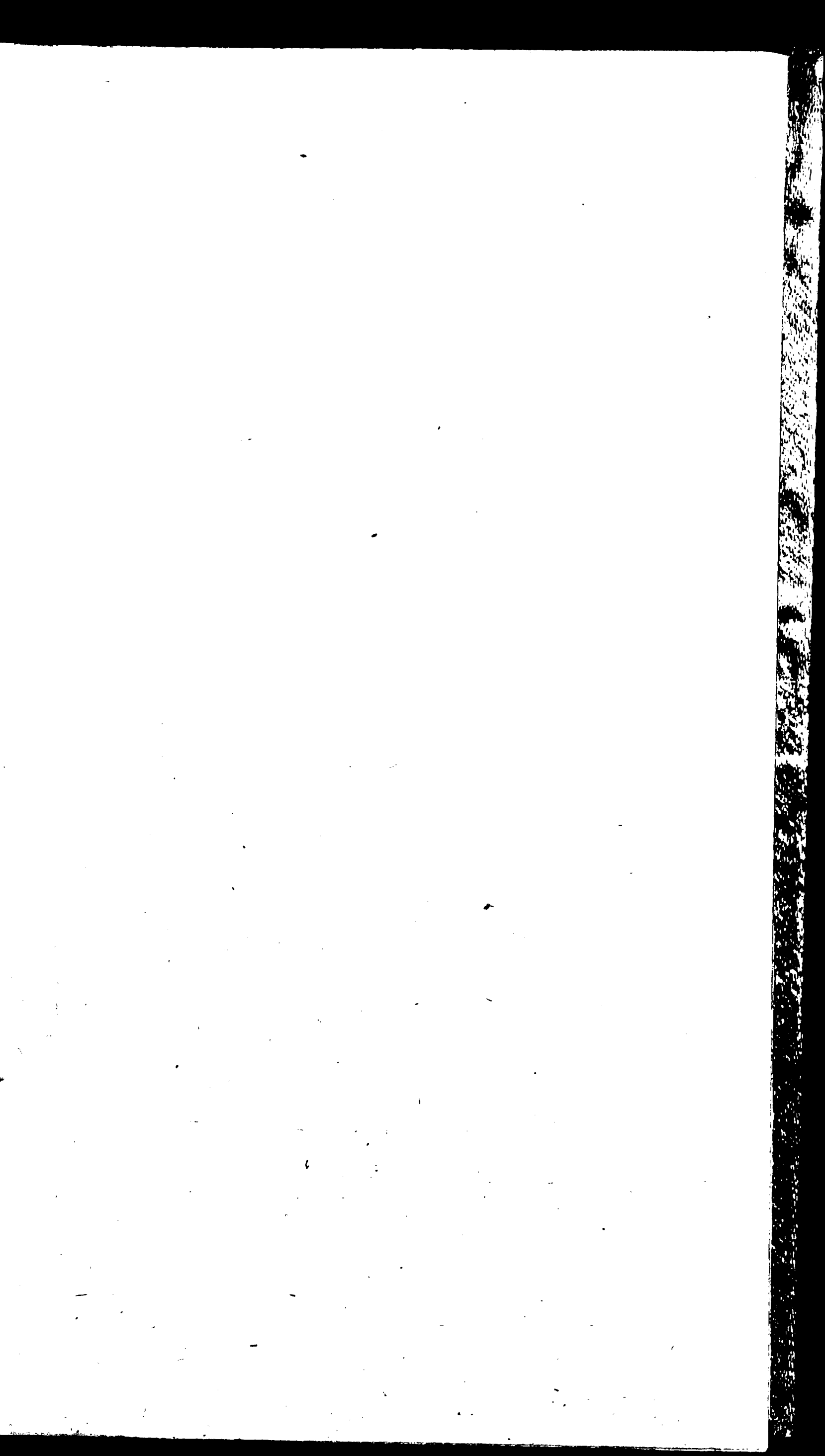
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52-53:

NYTAARSGAVE

1806

samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen

trykt hos J. Breinholt.

Illustreret af J. J. J.

A. Flint. sc.

Pau. S. Poulsens Forlag.

R o m a n c e.

Dagens sidste svage Dæmring hvilte
Over Herthas yndefulde Egn,
Nysudsprungne Bøge venligt smilte,
Nattergalen slog i tette Hegn.

Altting aanded' Baar og Liv og Glæde,
I hver Tone Munterhed gienlød,
Blidt Naturen fra sit Blomstersæde
Hele Skabningen til Fryd indbød.

Kun Naturens egen hulde Datter
 Kores ikke ved dens Tryllerost,
 Gorgens sorte, tætte Glor omfatter,
 Døer for hver Glæde Idas Bryst.

Blide Vaar! hvem saae dig før imøde
 Med saa hoi, saa reen en Fryd som hun?
 Af, da saae du hendes Kinder gløde,
 Hørte stolt din Lov af hendes Mund.

Let, som Zephir Rosenbladet bærer,
 Svæved' hun i Morgenduggen hen,
 Godt, som Citherstræng i Winden bærer,
 Lod det muntre Qvad til Himmelen.

Kun for Glæden slog det skyldfrie Hierte,
 Aldrig hæved' Guf det unge Bryst,
 End ukendt med Elskovs Fryd og Smerte,
 Livets største Qval og største Lyst.

Af nu har hun følt dens Saligheder,
 Af nu føler hun dens Lidelser,
 "Stuffed' Dig en troløs Elfers Fæder?
 "Giemmer Graven den, som var Dig kjær?"

Synes hvert et Træ, hver Blomst at spørge,
 Som hun uopmærksom gaaer forbi,
 Synes sige: "Hvorfor vil Du sørge?
 "For Dig, Elfte! grønes, blomstre vi."

Skiondt ei troløs Elfers Eed har sveget,
 Skiondt ei Graven giemmer hendes Ben,
 Korte Drem om Elskovs Held er veget,
 Haabet selv er veget bort med den.

Beemodsfuld hun nu i Lunden hviler,
 Da med Gorgens tunge, seene Gied
 (Kun den lykkelige Elfer iler,)

Em er ik naaer fordums Yndlingssted.

Feberild paa hule Kinder flammer,
 Langsomt hæver han det mørke Blif,
 Neppe lydeligt han "J d a," stammer,
 Snapt udsukker hun "af E m e r i k!,"

"Guf ei, J d a, kiære blege Pige!
 Jeg er din, jeg soer Dig det for Gud.
 Ei skal jeg min Fed, mit Lofte svige,
 Døden kun kan røve mig min Brud."

"E m e r i k, og er din Faders Vrede,
 Hans Forbandelse ei meer end Død?
 Til hver Qual, hvert Offer er jeg rede,
 Og at følge hvad os Skæbnen bud.

"Hør den sidste Bøn fra J d a's Fæder!
 Giengiv Faderen den omme Søn!
 Seier vinder ikkun den som stræber,
 Stør og Fion som Kampen er hans Løn.

“Ei jeg beder Dig, din Ida glemme,
 Thi det veed jeg, vil Du, kan Du ei,
 Pligters Bud ei døver Hjertets Stemme,
 Naar det fører giennem tornet Vei.

“Men et kan, et bør Du: Lad det være,
 Sidstegang vi her hinanden seer!
 Lav's det strænge Faderbud vi ære —
 Emerik, Du seer ei Ida meer.

“Her ei mere — men hvor snart forsvinder
 Livets korte Fryd og korte Qual!
 Hvor opfyldte Pligters Løn vi finder,
 Du igien din Ida finde skal.

“Men, Farvel, Farvel for korte Dage!
 Lyd din Fader og bliv lykkelig!
 Dette sidste Kys — men ingen Klage.
 Snart igien og glad jeg favner Dig.”

Kold han hendes Favnetag undviger,

Siger roelig og med bittert Smil:

„Nu, Du naae det Maal, hvortil Du higer,
Heller ikke mit forseiles vil.

„Fader, o nu seer det! Du fiendte,

Giennemskuede med sikke Blik

Dette stolte Hjerter, saae det brændte

For dit Guld, ei for din Emerik.

„Da en anden fem, og kunde byde

Større Skatte, større Rang og Pragt,

At hun da sit Løfte kunde byde,

Viser, Ida's Hjerter selv er svagt.

„Men at Ida, denne Engel, falder

Dybere, end for en Pige faldt,

At sit Feiltrin Pligt og Dyd hun falder,

O det saarer, mærtter meer end Alt — „

Bleeg og stille, som en Moder træder
 Gidstegang hen til sin Yndlings Liig,
 Seer sit dræbte Haab, sin Fremtids Glæder
 Myrdede, saa Ida nærmer sig.

Stittrende hun sukker: "Tiden iler.
 Gik blot: "Ida, jeg velsigner Dig!..
 At Du, naar mit Stov i Graven hviler,
 Et din Haardhed skal bebreide Dig!.."

Mismød, Bange Tvivl og Omhed fylder
 Verelviis den stumme Ynglings Bryst;
 Naar han Idas rene Uskyld kylder,
 Røber ham hans Faders Ord hver Trost.

"Et Du seer — saa har han sagt — din Fare;
 Kærlighed forblinder, trykker Dig.
 Gid den Listige maa i den Snare
 Hun har lagt Dig, selv indvifle sig?

"Snart hun maaskee beder Dig med Taare
 At opofre Pligt din Kiærlighed,
 For at — dybt, min Son, det vil Dig saare —
 Sværge rige Edmund Troeskabseed.,"

Som en Dødsdom skrækkelig gienlyder
 Disse Ord nu i hans piinte Sjæl,
 Og i voldsom Smerte han udbryder:
 "Gud, som jeg, tilgive Dig — lev vel!,"

Ida taus og bleeg ham Haanden rækker,
 Wild og skælvende han griber den.
 "Og Du er saa roelig? Ida, skrækker,
 Ingen Tanke om Forbrydelsen?,"

"Gaaan, o Emerik, mit svage Hierte
 Vend dit Blik fra en Ulykkelig,
 Af, som aldrig at bedrage lærte,
 Men som lever ikke meer — for Dig.,"

"Ida, Ida, seer Du Bogen bæver,
 I hvis Skygge Du mig Trost kan soer!
 Hører Du, dens tunge Gusen fræver
 Blodig Hævn, fordi Du bred dit Ord!

"Har Du, har Du brudt det? Nei, da straalte
 Ei den Englereenhed i dit Blik.
 Vee, ti gange Vee mig, om jeg taalte
 Anger skulde mørkne dette Blik!,"

I hans Haand alt Morderstaalet blinker,
 Ida synker til den Elstes Barm,
 Dødens Engel blidt ad hende vinker,
 Da et "Holdt!," afvæbner løftet Arm.

Bleeg og aandeløs en Olding iler
 Ind i Lunden. "Emerik! — o Gud,
 Rød dem! deres Blod og Taarer hviler
 Over mig — hun er ei Edmunds Brud —"

Raabes han i Angst, og Kraftløs falder,
 Stønner Guf og afbrudt Klage frem,
 Og med Taare Gud til Vidne kalder,
 At han blot har villet prøvet dem.

Nu først Emerik sin Fader kiender,
 Han og Ida knæle begge ned,
 Og den Gamle griber begges Hænder,
 Lyser over dem sin Faderfred.

C. K o r e n.

Gravere

ved sin eneste Datters Grav.

(Efter Wilhelmine Maysch.)

Endelig Du og engang kan græde,
Mand, som aldrig kiendte Taarers Værd,
Du, som kunde lige muntert træde
Paa en Blomst og din Medskabnings Leer.
Haard og kold og følesløs, som Jorden
Der paa dybt nedstænkte Kiste led
Frygtelig og huul, liig Midnats Torden,
Trods Du stedsse til al Medynk lod.

Hvorfor hefter Du i Dag dit ømme,
 Bange Blik paa denne Hule's Bred?
 Hvorfor styrte hede Taarestrømme
 Paa de dybt indsiunkne Kinder ned?
 Hvi bebreider Du hiin Mand, som funde
 Ei hensmelte her i Graad med Dig?
 Hvorfor beder Du de nære Lunde,
 Hvorfor Stene selv forbarne sig?

Hvorfor mon i Dag din troe Ledfager,
 Vanen, lader Dig saa trøstløs staae?
 Hvorfor fan den Qual, dit Hierte nager,
 Ei ved Suk og Taarer Lindring faae?
 Hvorfor strøer Du dine hvide Pletter
 I den tomme Grav fortviolet hen?
 Lyden af de hule Dedningklokker
 Høres ei, din Klage døver den.

Ha , der ligger hun , den elskte Datter ,
 Dødens Rov i Livets fagre Vaar ,
 Hun , hvis Tab , af , intet Dig erstatter ,
 Engleffien endnu paa sorte Vaar .

Sedt hun slumrer med sin Myrthekrone
 Denne Skjønhed , snart hensmuldret Leer ,
 Smiler , Tader , til din Klage tone ,
 Hører , svarer , aldrig , aldrig meer .

Intet Baand Dig meer til-Livet binder ,
 Som en Fremmed i et ukiendt Land
 Staaer Du der , i Gravens Mulm forsvinder
 Nu dit sidste Haab , Du arme Mand !
 Dødens Tausshed hersker i din Boelig ,
 Intet Aandedræt afbryder den ,
 Kun den lille Træorm højt og rolig
 Svarer Dødens Forbud , Gertsen .

Af, og nyelig laae din lille Hytte
 Midt i Glædens Solskin! Munterhed
 Var dens Værn, Uskyldighed dens Stykke,
 Som al Skæbnens Uveir ei bred ned.
 Elding, Ungling, Kone, Pige hvile
 Glæde om din Lærpes matte Glæde,
 Tiden ved Fortællinger bortilte,
 Eller fortedes ved Sang og Dands.

Naar Du, træet af at udhule Grave,
 Gik hjem fra Dødens Boeliger,
 Huslig Lykke, Himlens bedste Gave,
 Og den gyldne Fred modtog Dig der.
 Venlig rakte Din den hulde Pige
 Mælk og Frugt til Vederqvælgelse,
 Og for hendes Ans saaes Turen vige,
 Som i Vanden Summer gravede.

Trængt hun nu, den altid Muntre, sover,
 Afbrudt ligger der din Alders Stav,
 Ingen Udflugt Fremtids Fryd Dig lover,
 Alt er nedstænkt i den dunkle Grav.

Naar en Olding end om Livet beder,
 Eine Børnebørn velsignende,
 Barnløs og forladt Du ene græder,
 Beder Døden om Forbarmelse.

Gakile, kiender Du nu Adskils Smerter?
 Føler Du nu engang, hvad det er,
 Naar, bortrevet fra det knuste Hjerte,
 Vi vort Alt i Graven nedstænkt seer?
 Føler Du, hvor Kummeres Orm kan gnave?
 Er hiin gyselige Jordesang:
 "Fader Legemet os her begrave!,"
 Dig endnu saa sød som Sølvets Klang?

Føler Du nu, hvor hver Nerve bæver,
 Som din Spade den istykker fleed,
 Naar den sorte Kiste langsomt svæver
 Synkende i sidste Glemme ned?
 Føler Du, hvor ængstligt Hjertet skælver,
 Mens det matte, stive Dje seer,
 Hvor sig Jorden over Kisten hvælver,
 Indtil den, af snart, ei øjnes meer!

Arme Olding! jeg vil med Dig græde,
 Datterlig jeg dele vil din Qual.
 Denne Rosenbusk, som Taarer væde,
 Hendes Minde her indvies skal.
 Naar vi da med fælles Graad den vande
 Paa den Elsktes tause Hvilested,
 Skal i Smerten Beemod sødt sig blande;
 Thi hun smiler salig til os ned.

Men naar haabløs Kiærlighed Dig bringer
 Her sin Fryds, sin Himmels Levninger;
 Naar Dig faderløse Smaae omringer,
 Af, hvis Moder længst alt jordet er;
 Og naar Venstabs Klagetoner lyder
 Ved den ædle Tabtes Aske — Mand,
 Da kun, naar din Medynkstaaere flyder,
 Med dit Arbeid' os udsone kan.

Hver en Taare, fældt ved fremmed Kummer,
 Er en Gum paa sikker Renter sat,
 Bringør selv til Sygeleiet Glummer,
 Jager Frygten bort i Dødens Nat.
 Støvet ei skal varig Glæde nyde,
 Sorgens Time for os alle staaer,
 Da skal hiin Erindring kiærlig gnde,
 Balsom i vort Hjertes dybe Saar.

C. K o r e n.

Sang den 28de Januar.

Viisdoms Lovbog huldrig byder:

“Sung, naar Du er hjertelad!”

Mænd og Brødre! derfor lyder

I vor Kreds et muntert Qvad.

Trindt omkring med Jubelglæde

Dannemænd i festlig Riede

Synge høit om Frederik.

Ham, vort Riges Haab og Ære,

Møde Gange, fiern, og nær,

Byde ham velsignet være,

Tone venlig om hans Færd:

Ingen Forsteføn paa Jorden.

Er som Frederik i Norden,

Ingen iegod som han.

Tidlig saae vi Ham betræde:

Høiheds trange, steile Veie;

Ketsfærd var og blev hans Glæde,

Forsters Pligt han glemte ei.

Danmarks Hæder at bevare,

Kiel at staae i Nød og Fare,

Var og er vor Frederiks Tid.

Sandhed saarer ei hans Dre.,
 Smigers Lant foragter han,
 Grunde vil den Edle høre,
 Veier, følger dem som Mand.
 Fremme Tvillingrigets Nytte,
 Gavne selv i Bondens Hytte:
 Det er Fredriks hele Lyk.

Synger derfor, Nordens Sønner!
 Jubler alle Dannemænd!
 Edle Brodres Samfund lønner
 Eene værdig Folkets Ven.
 Tronens Støtte, Rigets Ære,
 Frederik lyksalig være!!
 Det er Kredsens Høitidsfaal!

B. K. Hjort.

Den raadvilde Frier.

I den unge Tyrste Caius's eller Sempronius's Residens levede Carl Fernau, en Mand af lyst Hoved, redeligt Hæerte, og indtagende Skabning. Han troede at være stolt, i Grunden var han kun forsængelig, dog ikke over sin Person. Der gives Mennesker, som ikke finder Noget behageligere end at besidde de smukkeste Heste, de nydeligste Meubler, kostbare indbundne Bøger og sligt, eller egentlig kun at forevise dem for andre, og gøtte sig over sine Giesters Beundring. Til denne Klasse hørte Fernau. Det var hans eneste Svaghed, uskadelig, saalænge den kun ind-

frænkede sig til Brammens Gienstande. Han vilde gierne have giftet sig for længe siden, thi han talte allerede sin otte og tyvende Sommer; ogsaa havde han net op saa megen Formue, som der behøvedes i hans Forsatning, for, fri fra ethvert Nag, at holde Mangelen ude; men hans Moder levede endnu, boede hos ham, var Enke efter en fyrstelig Raad, aiorde sig lidt til af sin Rang, og behøvede meget, ikke af Fornødenhed, men for at vise Verden, hun havde meget. Den der dog eiede Alt, hvad der blot bliver fortært af denne sidste Grund! Imod ham var Cresus en Tigger.

Det Miske, at omfavne en Svigerdatter, laae vistnok ogsaa Frue Raadinden paa Hierte, men naar Sønnen engang nævnte en Pige, saa var det aldrig den rette. Derfor skrev han engang til sin Ven, Secretær Wilsch i Dresden:

“Din huuslige Pyffe, som Du skildrer
 saa tillokkende, har, med al sin Glæde, dog
 forarsaget mig lidt Ubehagelighed. Hvor-
 for bliver det ikke ogsaa mig saa godt? —
 Jeg hører Dig gjentage dette Hvorfor.
 Af Ven! der gives en Mængde smaa, un-
 dertiden vel ogsaa svagelige, Grunde, som dog,
 taarnede paa hinanden, synes uoverstigelige,
 i det mindste for mig. Du kender Menne-
 skets forføngelige Sands: han pleier, at
 indbilde sig: han handler altid efter een,
 ham bevidst, Grund, hvilken han tør nævne;
 uden at rødmæ, medens sædvanligviis Du
 sinder, som han skammer sig ved, ja vel
 endog nægter dem for sig selv, lede hans
 Villie: Saaledes gaaer det ogsaa mig.
 Jeg gifter mig ikke, fordi jeg efter min Me-
 ning (nemlig efter den, som jeg finder for
 godt, at lade mig merke med) endnu ikke
 har truffet en Pige, som spaaede mig Pyffe.
 I Grunden er det ikke sandt.,

“For halvandet Aar siden lærte jeg at
 kende en vakker Pige, som jeg skulde hente
 af til Bal. Jeg fandt hende allerede ret ny-
 delig pyntet, og Længselen efter at dandse,
 lyste ud af hendes Mine med Glæde. Da
 hørtes der pludselig: den gamle Tante havde
 Hovedpine, og kunde ikke forelæse den
 blinde Fader i Aften. Strax vendte Datteren
 sig til mig, og sagde med venlig Hens-
 givelse: “Gaa gjør det mig ondt, at jeg
 “har umaget Dem, thi jeg kan ikke fiøre
 “med Dem. Min blinde Fader er vant til,
 “at jeg eller Tante forforkter ham, Aftentid
 “merne ved Læsning. Men jeg beder Dem
 “ikke at forraade ham noget om min Dand-
 “selskab; thi ellers lider han ikke, at jeg
 “bliver hjemme.” — Jeg troer, fiere Ven,
 jeg næsten saae paa Pigen med Lønhed, og
 tog forvirret Afsked. Hende gad jeg
 nok ægte — sagde jeg til min Moder, da

jeg kom hjem. Af Barn, svarede hun,
— den er altfor fattig.

For fire Maaneder siden; ved en Spads-
feregang om Morgenens, mødte jeg en aller-
kiereste Gartnerdatter, som skævede Bogstaver
for sin yngre Broder, derhos bandt nyde-
lige Bouquetter med Hænderne, og vuggede sin
yngste Søster med Goden. Jeg saae usformærkt
paa hende, hvorledes hun bar sig saa flink og
venligen ad med alt dette. Efter en kort Tid
skod hun op, der blev fyldt en Kurv med Bou-
quetter, den strenge Fader talte hende
Blomsterne til, bestemte ogsaa Prisen. Hun
gik, jeg fulgte efter hende i Gjerne. Hun
solgte sine Blomster hurtigen. Var Kiebe-
beren en Ungling, saa blev hun alvorlig
og eenstavig; men imod Køber og bedagede
Mænd var hun venlig og snaskom. En
gammel Officier, som nok havede hendes,
gav hende nogle Groschen mere, end hun

havde begiært. Hun takkede fornøiet; men neppe var han borte, førend hun gav en Krøbling, som laae nær ved hende, Overkuddet, hvilket hun ikke behøvede at gjøre Faderen Regnskab for. Paa Heimveien mødte hun en gammel Bondekone, som havde hvilet ud lidt, og sat den tungpakkede Bæreskurv ved Siden af sig. Forgæves pinede den stive gamle Kone sig med, at faae den paa Skulderen igien. Hundrede flentrede forbi, uden at hjælpe hende. Men Gartnerpiggen hjalp, og gik derpaa syngende videre frem.

“Den gad jeg nok tage til Kone,” sagde jeg til min Moder, da jeg kom hjem. Af, Barn — svarede hun — hun er af altfor ringe Herkomst. Frembragte jeg et Men derimod, flux stillede min Moder tre Men i Marken. Da jeg imidlertid hverken var egentlig forlikt i

hiin eller denne, saa gjorde jeg hende til
Behag, og lod det være godt.

“Paa sin Side har hun ogsaa allerede
foreslaaet mig Mangen, for Exempel en Ge-
heimeraad's Datter, som havde tilbragt en
Winter i Berlin, og bivaagnet Schlegels
Forelæsninger over Æsthetiken. Fremdeles
en Riibmand's Datter, som spiller herligt
paa Claveret, og bliver fortredelig i alle Sel-
skaber, naar der ikke er et Claveer, eller naar
man ikke bestormer hende med Bønner om at
lade sig høre. Skee det endelig, saa klager
hun over Tvang, gjør sig endnu længe kostbar,
sætter sig endelig, spiller — og hører slet ikke
op igien. — Fremdeles en skøn Grofen med
en allerfiereste Stumpshut, som falder sin
Moder alle Dieblis ind i Ordene, og beder
hende, at tie stille, fordi hun dog ikke for-
staaer, hvorum Talen er.”

— Og alle stiftede sig en tanke

Da har jeg sagt: Kære Moder,
 den Ene er mig for Floj, den Anden
 for forfængelig, og den tredje
 for nærviss, og saaledes har da
 min Moder ogsaa ladet det være godt.
 Vær ubekymret — siger hun underti-
 den — Piger gives der nok af. Det
 har jeg ogsaa troet tilforn, men bliver, Dag
 for Dag, mere og mere overbevist om, at
 der gives meget faa Piger, nemlig gode,
 især i den store Stad, hvor de ikke ville an-
 des end behage unge Mandfolk, hvoralind
 deres Moderskab skinner ved Talenter, for-
 trulle ved knap tilhullede Tillokkelser; hvor
 enhver Pige allerede ikke mere kan skule en
 ung Kones erfarne Nieskab, hvor Blush
 gaar for Dumbhed, Undseelsens Rødt
 hentes fra Gminketruffen, og Sædelig-
 hed lærer af Donau Nympfen. Nei fra
 Residenzen hentes jeg ma ingen Nærviss
 Hvad der skal blomstre glædeligt i Haven,

maa ogsaa være groet i Haven, de forst, de
 de Driuhuusvæxter falde om der. Gierne
 gjorde jeg en botanisk Rundring paa Landet,
 besaae Markblomsterne der, hvilke, om ikke
 i Skabning, saa dog i aromatisk Duft lade
 Aaristetne og Tulipanerne langt bag efter
 sig; men desværre blomstre og forblomstre
 afstendte, imellem det beduggede Græs. Men
 min Moder er gammel og sygelig, jeg tør
 ikke forlade hende alene; hun forlod mig
 jo ikke heller alene, da jeg var ung og
 sygelig. Endnu gives mange andre smaa Hin-
 dringer, som quæle enhver Gnist i mig, hvor-
 ved Hymen kunde tænde sin Taffel. Mit
 Hjerte er ikke færdt i de fleste gode Bærelser,
 som jeg kunde indromme min tilkomnende
 Katekæte, beboer min Moder. Skal jeg
 drive hende udaf dem? Skal hun undvære
 den Gornsielse, at lave alting efter sit

Sind? Skal hun blive afhængig af en Svi-
gerdatter? Riedsommelighed og Traurighed vil-
de da forbitte hendes Alderdom. Heller
bliver jeg ugift. „

Saaledes tænkte og følte Carl Fer-
nau; men som han tænkte og følte, saale-
des handlede han ogsaa stedse. Derfor for-
blev han ugift, indtil den, sønligten pleie-
de, Moder døde i hans Arme efter nogle
Aars Forløb. Men havde han allerede for-
vænt sig formeget til Pebersvends, Livet; han
læste ved Maden, tilbragte Aftenen regel-
mæssigen i en Klub, smakte ikke Erthorien i
Kaffe, saae ikke Hullenne paa sit Linto, og
troede Huusholderken, paa sit Ord, at det
dyre Kjøb tog til hver Uge; men omfider blev
han dog væk, at hans Moders Værelser
stode ledige, skøndt langt fra ikke saa ledige
som hans Pierte. Den paradokse Mening,
han havde om de unge Damer i Residenzen,

var, om mueligt, indgroet endnu dybere,
 fiden han tilfældigviis kom efter, at en af
 dem havde solgt sin syge Faders Seng, for
 at vise sig paa Mæsteraden som Brud i
 Messina. Heller — sagde han — vilde han
 hente sig en Brud fra Sicilien, Barbares-
 kerne, tiltrods, hvilke han holdt for mindre
 barbariske end Gruentimmerforsængelighed.
 Men efterdi Sicilien dog laae for langt
 borte, saa blev han ved det første Forsæt,
 at udspeide en Blomst paa Landet, med hvil-
 fen han kunde pryde sin stille Vaaning.
 Tilkommende Uge — foresatte han sig —
 vil jeg reise did eller der hen. Men snart
 var Veiret for stet, snart blev der givet et
 nyt Skuespil, snart havde han lovet sig
 bort til et Partie Skaf, og havde han en-
 delig engang bestemt Dagen til Afreise, saa
 gaves der allehaande at stifte paa Reisevognen,
 eller Hestene maatte skoes Kort, han gjorde
 det med sin Gistermaalslyst, som Kræmmer

ne med de 'Kunder,' der ville borge, beskrive paa sin Bod: Willst Du borgen, so kom mit morgen; fordi man altid maae lase det i Dag, saa fremkommer Morgenens aldrig. Havde ikke endelig Tilfældet kastet Tarningerne for ham, var det mislige Govespil evig blevet bair fremmed.

Sang for Kongens Livjægere
paa Korpsets Stiftelsesdag.

Efter Richards Melodie til Schillers Sang:
Wohlauf Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd!

„Til Waaben! til Waaben!.., saa lod det raase
Om Skoldungens fredsomme Sæde,
„See Britten kommer med Bram og Brass,
I Stevet han os vil træde..“
Ved Stranden hver Kongens Jæger stod
Da ventede Fienden med roligt Mod.

Med Riffel i Haand og med Harm i Bryst
 De stirre paa luende Bølge,
 Paa Brødres djerpe men ulige Dyst
 Mod Nelson og hele Følge.
 Paa Skud de ønske dem Mand mod Mand,
 Gaa vove de Livet for Fædreland.

O minde, Brødre! den Trængselsdag
 Og Modet, som Farerne vakte!
 Da strede der Kæmper paa danske Brag,
 Hver Landsmand dem Haanden rakte.
 Da blev vort Samfund og flaaer endnu,
 Og Fædrelands Værn er hver Jægers Hu.

Gaa munter lyder han Hornets Kald
 Og rammer hvad han har i Sigte;
 Hvor Misen peger er Død og Fald,
 Et fribuden Kriger kan svigte.
 I Stoven tribes den kjeffe Mand,
 Og Misen skal værge saa trygt om Land.

Saa tænker hver Jæger i Kongens Korps,
 Han Skjoldungens Merke jo bærer.
 Saa lyder det rask om bredden Bord,
 Naar Sangen vor Høitid ærer.
 Som Dannertronen vort Samfund staaer,
 Og freidig til Kampen hver Jæger gaaer,
 Liv jægerkorpsets Skaal!

B. K. Hjort.

S a n g.

Den 2den April.

Saa stærk og bold ved Kjøbenhavn
 en Kæmpe stod,
 og Holger Danske var hans Navn, *)
 saa fiækt hans Mod.
 Hans Arm var rask, og tungt hans Sværd,
 og i hans Bryst
 slog Hjertet høit for Heltesærd
 i Hædersdyt.
 Nu prise vi Dannemarks Kæmpe.

*) Efter Sagnet lever Holger Danske saa længe Berden staaer, og kommer Danmark til Redning, naar det er i Fare.

Men fængslet i hans Arer randt

det Ungdoms Blod,

thi Fredens blide Engel bandt

det høie Mod.

Det blanke Dies klare Syn

ei Giender saae,

den djærve Dødskamps stolte Syn

ei Landsmænd saae.

Hvo æfter den Fneisende Løve?

Dødsvangre Bolger bære hid

fra viden De,

en Skare, aldrig møt af Strid

paa saltèn Søe.

Med Gæfkrands' fra Gnefe Slag

den tappre Hær,

som Stormen gjennem Tordenbrag,

som Kampen nær.

De bode ham Baand eller Feide.

Sit brede Sværd da Kæmpen drog,
 den Kamp var hans,
 en Kreds de Gjender om ham slog,
 seer Heltens Krands.

Hans Hielm med Glammer de omgav
 af skarpe Sværd,
 men mangen Vifing fandt sin Grav
 i denne Færd.

De prøved' ei før Holger Danske.

Fra Hjelme randt det røde Blod,
 fra Skjolde faldt
 de brustne Speil, om Mandemod
 da Kampen gjaldt.

Men Danmarks Kæmpe slog og slog,
 af Gjenders Varm
 sit haarde Sværd han tidt uddrog
 med saaret Arm.

Kun der, hvor du stod, kan du falde.

See Skjoldet trindt i Stumper smaae
ved Kæmpens Fod,

see Hielmen, knust til Støvgran, laae
i Heltens Blod.

Han blegner, af! — endnu hans Arm
er Dødens Sværd, —

o Fjende! tier ei din Harm?
er du ham værd?

Han blegner, Han saarer, — Han falder.

Han^s faldt, Han faldt — det mørke Staal
i Fjenders Haand

flod^s sørgeligt, som i et Baal
den sidste Brand.

“O Fred! o Fred! vi seide ei
paa Dennes Folf,”

de raabte — see fra blodig Bei
kom Fredens Folf.

O Dannedænd! signer den Døde.

Vi signe ham — han Fred os gav,

Vi saae ham døe,

med vande Blomster ved hans Grav

stod Danmarks Moe.

O Brødre! Brødre! stemmer i

vort stolte-Chor:

“Han kæmped’, selv i Døden fri,

hans Kamp var stor,

saar præselig Danmarks Kæmpe...”

“Han lever — aldrig skal han døe

i Danmarks Bryst,

Nei aldrig, aldrig skal Du døe

vort Held! vor Lyft!

O ædel Dannerfærlighed!

o Pligtens Bud!

Dig frelse os i Krig og Fred

den store Gud!

Du signe vor Daad og vort Hjerte!..

M. H. Bornemann.

Anden Aprils Minde.

Mel. Du Plet af Jord ic.

Ved hvilket festligt Minde læver
 Vor Varm af veemodblandet Fryd?
 Gee over Sundets Bølge søver
 Den mørke Død med Jordnær's Lyd.
 Hans frygtelige Vinger dække
 Med Midnats Malm de Danskes Strand.
 I deres Skygge Heltes Række
 Staaer værnende om Fædres Land.

Gør over Himlens solvblaae Bue,
 Sig Uveirskyer vakte frem
 Med høie Brag, og rædsomt true
 Den fredelige Landmands Hjem;
 Saa Nelsons Tordenstøve bruse
 Paa Stormens Vinger frem til Kamp;
 Lyn blinke, tætte Kugler suse
 Igennem tusind Ildsvælges Damp.

Hvo standser Nelsons Tordenfiser?
 Dans Kongestad, hvo freller Dig?
 O, træng bag Heltes Kreds Du hviler;
 See, Bølgen ruller Fienders Liig.
 Af, ogsaa Danmarks Kæmper bløde;
 Men evigt stråler deres Navn.
 I Retsædels Kamp de Faren møde
 Til sidste Guf i Dødens Favn.

O, meer de vandt end Heltens Hæder;

Da Fredens skønne Krands de vandt.

Om Fred Aboufirs Geirer beder,

Og Fredens blide Dag oprandt.

Naar festligen dens Jubel toner,

Vi, tappre Skare, mindes Dig.

O, evig dine Laurbærkroner

Vil grønnes, Dydens Palmer liig.

D. Horrebom.

Ast enens M i n d e.

R o m a n s e.

Asten! — højtidsfulde Stille! —
 venlig du indhyller mig!
 Af! dog bede Taarer trille,
 jeg uforsom stær dig.

Fordum, naar din dunkle Bue
 prunked' med en Stjernerad,
 o! da blussed' Glædens Lue,
 fro sig hæved' da mit Kvad!

Nu, du Astenskjerne! tindrer,
 fold jeg seer din Undighed,
 intet Sorgens Plager lindrer —
 her er Sultens Hvilested!

Her blandt mosebegravte Grave,
 — grov jeg selv min Gulma ned!
 Blomster strøer jeg i den Have,
 som med Gulma tog min Fred.

Højt i Lindens gamle Grene,
 — i hvis Ly vi samled' var, —
 højt i Lindens gamle Grene
 furred' før et Duepar.

Hannen furrer nu saa ene,
 flynker sagte, uafbrudt,
 thi paa Lindens gamle Grene
 blev dens Mage grusomt skudt.

I harmonisk Samklang lyde
 nu med dig min Klagerøst!
 Gjennem Skyerne den bryde,
 til mig vilte Gulma Trost!

Milde Hesper! tidt Du kaldte
 mig til Sulmas hulde Skjød! —
 Engang saa til mig hun talte,
 da vi taus Naturen nød:

“See! hvor underligt den blinker,
 svagt den blinker dog endnu!
 Døende den ad mig vinker! —
 O! jeg følger! — Følg mig Du! —”

Kil mit Hierte hun nedsegner,
 mat og afbrudt Stemmen lød,
 sukkende mit Navn, hun blegner
 og var — af! for stedse død! —

Her blandt mosbegroede Grave
 grov jeg da min Sulma ned!
 Blomster strøer jeg i den Have,
 som med Sulma tog min Fred! —

Schønberg.

Rosmarinen til dens ny Ejerſke. *

R o m a n z e.

(Af et utrykt Arbejde.)

Jeg er hidsendt fra en Ven,
 varlig han mig maatte fore.
 Dem jeg gierne vil tilhøre,
 trofast, hvor jeg sættes hen!

*) For at forstaae anden Strofe, maae man vide, at den, der giver sin Elſkede dette Digt, først gav hende en Rosmarin, der, neppe berørt, blev brudt.

For at fryde har jeg Liv,
 hin, sig kun til liden Ære,
 troles var, jeg tro vil være,
 mig kun Deres Tilsyn giv!

Nu blot dette for min Ven:
 han Dem evig vil tilhøre,
 villig hvor De ham vil føre,
 huld som en oprigtig Ven!

Schönberg.

H r. B e r t e l.

Mel. Jeg fremmed her til Stedet kom.

I Næls Stad der boer en Mand,

Gaa jevn i Gærd, saa reen i Wandel;

Git Kald han rygter med Forstand,

Bestyrer snildt sin Boed og Handel.

Hans største Lyst er huielig Glid,

Dg Borgergavn hans hele Id.

Hr. Bertel er den Dannemand,

Han elkes omst af Børn og Brænder,

I Vennefirklen hædres han,

Han agtes af enhver, ham fjender.

Kun een Ting volder Slægten Nag,

Han følger haardt sin Fødselsdag.

Men Huslighedens milde Gud,

Som gierne med de Gode spøger,

En værber Muse sender ud,

Der grandt i Kirkebogen søger.

Hr. Bertels Dag — Hun finder der —

Den fjortende December er.

Gaa Musen flux med frydsfuld Til

Til Præsten, hendes Kynding, farer,

Dg ved hans Pult med venligt Smil

Ham denne Nyhed aabenbarer,

Dg byder ham: fortæl den Sag

Paa gamle Viis i festligt Lag.

Ehi klinkes for Hr. Bertel fro,

Dg Sangen lyder ham til Ære:

“I Vennekreds, i huslig Ro

Den ædle Olding hædret være!,”

Dg nu velsignes denne Dag,

Som dobbelt Højtid, i vort Lag.

B. S. Hjort.

Om Smagens Forfkiellighed.

Trahit sua quemque voluptas.

Viro.

Der er ingen Ting, som burde være mere ubunden, og som man dog helst gad lagt i Pænfer, end Smagen. I Henseende til den anseer sig enhver befoiet til at rette og dadle den anden, at sætte sig selv til Mønster, og at haandtæve en Glags Justiz. Der ere de frøbelige Mennesker, der ansee det som en Børnærmelse, at man ikke vil holde sig deres Selesse efterrettelig, og som betragte den, der tor afvige fra deres Smag, som en Stakkels Patient, der gaaer i Wildelse og let kan komme til Ulykke.

Der ere tilviffe mange *Uveie* fra det, som er Sandt og Ret, og Godt og Anstændigt. Alt advare vort Medmenneske, at han vogter sig for flige farlige Stier, er en Pligt for den, som dertil har Kald og Evne. Men man tage sig vel i Agt, at man ikke udraaber det, der vel er Afvigelse, men en flige-gyldig, en uffadelig Afvigelse, som en lidffcielse, en Bildfarelse. Man glemme ikke, at der er saadan en Ting til, som kaldes Smag; en Ting, som ingen Love erkiender, og heller aldrig skal taale nogen Evang; en Ting, hvorfor endog den Viseste ikke kan give, og ingen anden end en Daare kan fræve, Regnskab; en Ting, som har sin hele Grund i et Menneskes individuelle Natur, og derfor bliver urandsagelig; en Ting, som vidner mere end den Halvlarde seer, om et høieste Væsens Bestyrelse.

Naar en Mandsperson er Elsker af sorte Haar, sorte Næse o. a. m., saa horer man undertiden en anden opholde sig over denne

Smag, og finder det saa urimeligt, som om han nægtede, at to og to gior fire. Denne Smagbrager holder det blonde Haars, de blaa Dines Fortrinlighed for saa uimodsigelig, som om det var en geometrisk Demonstration; og den, der ikke vil indsee dette, er i hans Dine saa dum som en Østers, og saa egenfindig som en Kariolhest. Han gior altsaa, med megen Bessedenhed, sin egen Smag til en Lov for andre; og en Følelse, han selv ikke paa nogen fyldestgiørende Maade kan forklare, anseer han som et Resultat af Overlæg, som et Tegn paa sin store Visdom. Paa denne skionne Grund trækker han medlidende paa Skuldrene, ved at høre et Menneske være saa forblindet, at han ikke seer Ringen, som han seer, den; ja han takker Himlen for den Godhed, at han er født med bedre Lrganer, og med flarere Sindseyne.

Det falder saadan en Selvflog ikke ind, at det dog er en Mulighed, at den samme Skaber, som gav hiin de og de Dine, ogsaa

har givet ham en medfødt Behag i at see den omtvistede Farve, og at han, der vil despotisere andre Menneskers Tilbøielighed, ved saaledes at spørge, hvi han kan helst lide saadanne Dine, da gior ligesaa dum en Streg, som om han vilde spørge: "Nære, hvorfor har han saadanne Dine? Hvorfor lod han dem ikke blive af en anden Farve?,,

Vil den, der tør foreskrive andre, hvad Smag de skulle have, raisonnerer paa langs og paa tværs om sin Smag, som overensstemmende med, Gud veed hvilke Love, saa bliver han endnu mere uefterrettelig. Saa blotter han ganske sin tykke Banfundighed i Naturens Hemmeligheder. Den bestemte, ubetvingelige, sig selv altid lige Tilbøielighed, som det ene Individ har til visse Egenskaber, og som er den modsat, et andet Individ har, torde nok være en Art af Instinct, som den Algode bruger til sine vise, skiondt for os skjulte, Henfigter. Det er det, de Gamle have kaldet, og læggerne endnu kalde, Idiotsyn-

crasie, en særegen, i Individets Natur grundet, uforklarlig, Attraa eller Afstø.

Hvorledes gaar det til, at de fleste Mennesker lyster hos en Person af det andet Køn aller mest det Physiske, som de have det Modsatte af? Den Brunladne holder af den Blonde, og den Blonde af den Brunladne. Den Høie hører den Løse, den Smukke kan bedst lide den Trivelige. Denne Besonderlighed vil man ved upartisk Mønstning finde bekræftet af Erfarenhed. Man lægge kun Mærke til de Ægtepar, man kender; og man vil finde, at de fleste i Henseende til det omtalte Physiske have Kontraster, snart i eet snart i flere Poster.

Hvad Hensigt har den Algede funnet have dermed? Rimeligviis denne, at Brunladne og Blonde idelig skulle blandes.

E o d e.

D n s t e t.

Ikke den, der reiser faldne Throner,
Nei, kun den, der frelser Millioner,
Og der standser Slægters Undergang,
Ikkan den fortienner Seierssang.

Stort det er en tallos Hær at føre,
Større, første Skridt til Fred at giøre.
Dødelige sange vundet Slag,
Engler blid Forsonings Favnetag.

O! at denne Myrden dog fik Ende!
Stal da Krigen's Raffel evig brænde?
Stue, Alfader! paa den Jammer ned,
Skient en blodstænkt Verden een gang Fred.

L e d e.

Lyfkehjulet.

De Penge fædse var en Plage,
 Til mangel Fast de lede frem;
 Men Du paa jubelfulde Dage
 Saa deiligt skiller os ved dem.

Hvert Hus, som Nummerrækker pryde,
 Fortuna's eget Tempel er.
 Der Sved og Blod som Offer flyde;
 Did sidste Skærv den Ringe bær.

Liv Dig da hver haabsfuld Vraffer,
 Og staaer der bleg og told og skum,
 Mens Lyffens P. æsteskab ham taffer
 Med glad Gnadrang og Bumbelhum.

Den Skuffede da bittert smiler
 Ved al den søde Lyd, han vandt;
 Men sei i Troen hjemad iler
 Og atter leder om et Pant.

En anden, tidt bedragen, ikke
 Vil falske Løfter mere troe,
 Men falder hidfig til at drikke —
 En Bolle Vand ved Langebroe.

Ende.

Sindsforandring.

Jeg før var rigtig barsk og vild,
Mig intet vilde smage;
Mig ingen kunde da saae til
At give og at tage.
Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
At jeg saa vranten tog og gav.

Da kom en Gyr, som Mælk og Blod,
Med skøn blåaladen Hage,
Den Skielm saa mesterlig forstod
At give og at tage.
Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
Jeg da saa villig tog og gav.

Han mine Din' til sig drog,
 Og sød Deeltagning vakte.
 Ja, naar min heire Haand han tog,
 Jeg ham den venstre rakte.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa villig tog og gav.

I Gaar jeg med ham hemmelig
 Til Nødestoven smutted'.
 I sine Arme tog han mig,
 Jeg ham i mine sluttet'.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa gierne tog og gav.

Vi leired' os paa Mosen blød;
 Din Kys og Kys vi spilled'.
 Han gav mig Siernen af en Nød;
 Til ham jeg og een stædet'.
 Jeg veed ei, hvor det kom sig af,
 At jeg saa villig tog og gav.

Om Moders Kald mig ei tilfids

Fra Knæsen havde draget,

Vi havde meget mere vist

Nu givet og nu taget.

Jeg veed ei, hvor det kom sig af,

At jeg saa villig tog og gav.

Ende.

Nøglen til Paradis.

Da Djevelen endnu var ved Magt,
Og Christne lumsk fixerte,
Snart frøb i lugslidt Munkedragt,
Snart sig som Buf maskeerte,
De Kølners Stiftsprovst heden foer,
Som havde naaet paa syndig Jord
De sex og tressindstive.

Han havde levet blid og fro
Blandt Kirkens fede Sønner,
Med liden Værdom, megen Tro,
Vel tidt glemt sine Bønner,
Men gierne til de Arme gav;
Ehi fulgte ham til kolde Grav
En Skare Faderløse.

Hans Mand sig alt oploftede
 Giengieldereren at møde;
 Alt saae den Fromme Stjernerne
 I Himmelmærken gløde,
 Da Satan Nie paa ham fik,
 Og efter sin fordømte Stik
 Beslatted' ham at drille.

Forflarte Frommes Himmelspyd
 Den Onde sig bereder,
 Og møder fremmed Siæl med Fryd,
 Og den velkomnen beder,
 Og spørger mild, hvad Navn han har.
 ' Jeg Thomas Povel Peder var,
 Stiftsprovst i Köln ved Rhinen."

Glad raabte Satan: "Da jeg er
 Din egen Børge, Kære.
 I mig ou hellig Thomas seer.

Hvad kan dit Meed her være?" —

"Til Paradis den rette Wei
Jeg søger, og din Godhed ei
Uhiulpen mig vil lade." —

"Var du," spø'r Belial igien,

"En Martyr, en Bekiender?

Thi kun saa velfortjente Mænd
Til Paradis jeg sender.

Den Kirke det ei haabe bør,
Som lidet troer og intet gior,
Og lad paa Duun sig vælter." —

"Hvad? Du fordømme tør min Troe,"

Saa Presten mandig svarte.

"Din egen, ved vi alle jo,

Ei saare længe varte.

Jeg tidt sandt merkt, dog trug jeg bad;

Men, reentud talt, din Creed sad

I dine Fingerender." —

“Forbavne!” skreg maskeret Trold,

„Du tør Apollen spotte?

Søg dem, som du dig gav i Bold,

Med Mammons stygge Rotte!

Til Helved’ med dig, usle Drm!”

Saa talte Synet, og en Storm

Det brufende bortseied’.

Vor Pilgrim staaer der rædselsfuld;

Den fromme Skygge bærer.

Dog mellem Edelskeen og Guld

Saa langsom han fremsbærer.

Men, som han bange vandrer der,

En Mand, der holdt et blodigt Sværd,

Ham bagfra tog ved Skjolen.

“Ha!” raabte den forklædte Skalk,

Halv bister, halv fortroelig,

“Du skyder rigtig, som en Falk,

Herop i Fredens Boelig.

Hvem er du, og hvad vil du her?" —

"Jeg Thomas Povel Peder er,
Stiftsprovst i Köln ved Rhinen."

"Lad din Patron omfavne dig;

Du her Sanct Povel Kuer.

Betroe dit Erinde til mig;

Lad see, om det og duer." —

„Til Paradis den rette Wei

Jeg søger, og din Godhed ei

Mig vil ubiulpen lade." —

"Her er mit Raad: Fly, Hyfleraand!

Med dine falske Sukke!

Nei, aldrig Pharisæers Haand

Skal Edens Roser plukke.

Jeg selv en Pharisæer var;

En Saulus her jeg for mig har,

En glubende Gorfølger."

Saa raaber Satanas, og vil
 I Provstens Halsbeen hakke;
 Men mægtig Orn nu flyver til,
 Læer Provsten ved hans Nakke,
 Og bær ham, tryk for Fiendens Hug,
 Som Englen hisset Habakuk,
 Til Paradisets Indgang.

Der staaer en Mand i Purpurfla'er,
 Hvis Syn vor Pilgrim rører.
 Hans Hoved trende Kroner bær,
 Hans Haand to Røgler fører.
 I hellig Underdanighed
 Den fromme Wandrer falder ned
 For Gendebuddes Tyske.

"Hvem der? Hvad vil Graamunken her?"
 Saa Veders Hilsen lyder.

"Jeg Provst i Köln ved Rhinen er;"

Dit eget Navn mig pryder.
 Sanct Thomas spille Giæk med mig,
 Saa og Sanct Paulus; men til dig
 Min Tillid jeg nu sætter". . .

Saa talte Provsten fri og fiæk,
 Og Himlens Port blev aaben.
 Med haanlig Latter svandt han væk,
 Den Trold i Purpurkaaben.
 Til de Fordømte sank han ned,
 Mens i den falske Peders Sted
 Den sande nu fremtraadde.

Ei blodrød, hvid var hans Kalar;
 Hans Hoved ingen Kroner,
 Men yndig Krands af Palmer bar;
 De forrige Personer,
 Sanct Paulus og Sanct Thomas, gif
 I blidest Glands, med venligt Blik,
 Ved hellig Brøders Side.

Med Frygt og Skrælsd Provsten nu
De tre Apostler fiender.

“Stat op,” var Peders Ord, “thi du
Er mellem dine Venner.

Vi veed, du Kirken tog dig af,
Og leved’ from og gierne gav,
De Fattige dig arved’.

Kom Son, vi alle ynde dig,
Og Glæde dig tilfige.

Ja, Fromme, du kan uden mig
Gaae ind i Himmerige.—

Enhver, som med oprigtig Sjæl
Har gjort mod sine Brødre vel,
Har selv sin egen Nøgle”.

Ende.

Sonnet til F. S. H.

paa

hendes Fødselsdag.

Som Skræbet af en trampet Myretue
fremmuler Vers i Dag til Dem,
jeg Staffel, selv ei Lysten kunde fue,
da iust Apol stod i mit Hjem.

Jeg saae ham vred med Fingren ad mig true:
"Ei! Vers Du gior, huff dog til hvem!
Ei har Du Nordens Kraft, ei Sydens fue,
og for Suzon Dig dover frem!.."

Mismodig saae jeg Guden at forsvinde.

Da klangen vennehuld, livsalig Stemme:

“Apol kun flye! Hans Flugt Dig ikke smerte!,”

“Jeg læser for mit Held dybt i dit Hjerte
dit Ønske, som jeg aldrig skal for-
glemme!,”

Var — tør jeg haabe? — Kæsten din
Veninde?

Schönberg.

Lil en Veninde i en Souvenir,

med Devise:

“Vandre paa Roser, og forglem mig ikke!”

Saa blev den Lykke, Gud mig skænke
Med Gaderhaand, foreget ved at finde,
I Norge, iblandt de Elskværdigste
Af dine Døttre end en om Veninde.
Med sølt og billig Stolthed staaer det her,
Det Navn, hvis hele Værd mit Hierte fatter,
Og ingen Fryd, og intet Held der er,
Jeg jo tilkønster Norges beste Datter.
Dog, var vort Liv “uafbrudt Rosenstie,”
Det ved sin Skønhed selv os vilde feede:
Naar Nattens tykke Mørke er forbi,
Vi Golen see igien med dobbelt Glæde.

Sandsigeren,

eller

To og Et Halvhundrede Spaadomme
for unge Fruentimmere,
til hver Ilge i Aaret 1806.

I.

Mange vil i Dag ønske Dig, kjære Caro-
line! megen Lykke til det nye Aar, nogle af
Gædvane, flere for den kjære Modes Skyld,
saa af sandt Venskab. Nogle af disse Saa
ville tavse nærme sig Dig, ville tale, og
kunne ikke. Opfyldte af Tølelser frem-
skælve de blot et sagte Ønske med Læ-
berne. Disse mene det redeligen; og vil
Du engang, ved en Mands Haand, gien-
nemvandre Livets Bane, saa — — vælg
een af disse Saa!

2.

Kære Vigebarn! vil Du leve lykkelig i Fremtiden, og ikke altid plages af indbildt Elendighed; saa maa Du undgaae Hang til overdreven Tolsomhed. Et blødt og medlidende Hjerter er Vigen's Kienneste Gave; men Du vanhelliger den, naar Du jamrer Dig over en Glues Død, digter Elegier over Din Kanaries fugls Hedenfart, og rolig seer paa, naar Moderen til sex uopdragne Børn bæres til Jorden.

3.

Du blader altid i Bøger, *M e r i n e*! men Du læser ikke! Du vil synes lærd, og er det ikke! Du bortsjaser saaledes Tiden, og den vender aldrig tilbage!

4.

Jeg vilde saa gjerne spaae Dig Lykke, min gode *A m a l i e*! thi Du fortjener det saa ganske. Du lyder Dine Forældres

gode Raad, følger Deres Exempel og Lærdomme, og har erhvervet Dig saadanne Fortrin, som pryde Legem og Sjæl. Vagt Dig! dit folsomme, dit aabne, lettroende, Hjerte vil føre Dig vild, og da er Jammer Din Lod. Endnu kan Du lykkelig undgaae den, dersom Du kun ikke blindt hen troer Dine Friere; men prøver deres Hensigter og Handlinger, og vælger ikke den smukkeste, men den værdigste.

5.

O hvilken smuk Haand! Aldrig saa jeg nogen smukkere! Taknemlige Taarer af mættede Enker og Forældreløse glindse paa den. O saadan Glands beskæmmer Din skionne Nabes Diamant-Ringe! Gud hører de Almes Bønner, og herlig skal Din Løn worde!

6.

Stor Lykke, vedbarende Fornøielse! Rigdom, Glæde og Velgaaende! En Equipage

med fire Heste! Alt dette kunde jeg spaae Dig, Hanne, for Fremtiden, om jeg vilde smigre og bedrage Dig; men Du er en god Pige, og attraaer huuslig Lykke. Du fortjener denne Lykke, og den skal og worde Lønningen for Dine Dyder.

7.

Du loe saa hiertelig igaar over en gammel Trues groteske Figur! Man maatte blive saa gammel som Methusalem, udbrod Du, for at talle hendes Rynker! Du tænkte nok ikke paa, at Du haanede dit eget Portrait, saaledes som det i Fremtiden vil blive. Ja, ja, forfængelige Pige, ogsaa Du kan blive gammel; og dit Ansigt rynket! Hvor haardt vil det da ikke være, naar Yngre spotte Dig.

8.

Jeg maa betage Dig, kære Friderikke! en Gordom, der i nogen Tid har gjort dine

Dage bitre, og Dig mismodig og fortreddelig. Du bilder Dig ind, at alle de rige og fornemme Damer og Frøkenes, som Du nylig saae paa Ballet, ere lykkeligere end Du. O Du tager storligen fejl. Jeg har prøvet deres Hjerter, og erfaret, at de fleste misunde Dig. Gierne skienkede de Dig alle deres Juveler, alle deres Klæder, hvis de, ligesom Du, kunne nyde den Glæde, som Du finder i mangen en uskyldig Tidsfordriv.

9.

Du maa doe, Sophie! Du maa snart doe, kiære Sophie! Du maa doe inden sex Maanestister, hvis Du ikke vil lyde din omhyggelige Moders Raad, og lade være at drikke koldt Vand eller Limonade, naar Du har afdandset. Forrestod jeg Politiearsenet, blev, under stor Mulct, Udsalget af kolde Drikkevarer forbudt paa alle Dandsefeste: og ved denne

Unordning skulde jeg, redde mange hundrede usorgfægtige Børns Liv.

10.

Har Du seet, eller talt med, Frue von Poriaß? — O ja, flere end eengang! — Og hvad synes Dig om hende? — Jeg vil just ikke sige min Mening. — Da vil jeg! Hun er en Daare, en Fantast! som ved den mindste Lummel falder i Alsmagt, affecterer Nervekræmpe, Svimmel og hundrede Svagheder, som hendes Indbildningskraft vel forestiller sig, men hendes Legeme ikke føler noget til. Unge Romanheltes og end større Fantasters overdrevne Roes har forledet hende til denne Mafferade, som hun daglig og timevis gientager, alt som disse Narre falde hendes Besvimmelser guddommelige, og ligne hendes paa ny aabnede Dje med den opgaaende Sol. Vagt Dig for Efterabelse! Ogsaa Dig

behager Smigrerie, ogsaa Du hører gierne Daarers Noes!

11.

Kanke, muntre Pige! Hvad skal dog eensgang blive af Dig? — Underlige Spørgsmaal! En Kone. — Saa? og sandsynligvis ogsaa en Moder? — Man siger, det er Kvindernes sædvanlige Lod. — Og hvorlænge mener Du? — Altid, saalænge jeg lever! — Altid? Umuligt! thi da vilde Du dog forberede Dig! vilde lære at kende Dine Pligter i denne håderlige Stand, og indsamle Dig Kundskaber! Eller troer Du, at disse Kundskaber ere unødvendige?

12.

Du vil altid i Selskaber være den meest anseete, den der mest falder i Dinene; det ærgrer Dig, at Du ikke kan naae Din Hensigt: og Du betænker ikke, at Du savner alle de Egenskaber, ved hvilke

dette Fottrin kan opnaaes. Velsit Dig derpaa, og Aarsagen vil frembringe Virkningen.

13.

Dersom Du iblandt de mange Millioner Mennesker, som leve paa denne Jord, finder et eneste Menneske, som tilstaaer Dig oprigtig; at han aldrig fælde Uheld, altid var lykkelig, saa kan Du haabe en lignende Ekjæbne. Men finder Du ikke et eneste saadant Menneske; gives da ikke længere med Forsynet over, at Du ikke blev lykkeligere end alle andre, og at ogsaa Dig iskænkedes et Lidelses-Bæger.

14.

Min Frue, sagde igaar Din Pige til en anden Pige, viser mig eengang om Aaret April, men jeg viser hende April de øvrige Dage i det hele Aar. Saa dristig dette Udsigende end er, saa sandt kan det være; thi Du gaaer aldrig til Torvs

Kiender ingen Priser, og maa forlade Dig paa din Viges Troskab, som den bestandige Leilighed let kan forlede.

15.

Dig, min unge, smukke Frøken, kan man beskylde for mange Ufuldkommenheder; men ingen vil vove at paastaae, at Du forstaaer at forstille Dig; thi enhver, som ikke er ganske blind, kan hvert Minut læse i dit Ansigt, at Du saa hjertelig ønsker Dig en Mand.

16.

Du spadserede i Aften med din Elsker. Aftenen var smuk, Nattergalen slog! For at høre des bedre, gik I til den nærliggende Lund, Du hensesank i Naturens Solelse, og tillod ham Kys paa Kys. Atter i Dag vil han indbyde Dig til Spadsering. Vær paa din Vagt. Den, som giver sig i Fare, kan let omkomme i Faren!

17.

Siden Fedme vandrør din Taille, saa
 drifter Du Edise, for at blive mager.
 Glæd Dig! Du vil snart opnaae din Hen-
 sigt. Du vil let faae Svindsot; men
 hvad siger vel det, i Sammenligning med
 en smuk Taille?

18.

Foraarets skionne Dage vil snart lokke Dig
 ud i Haven. Drib ikke tankeløs omfring;
 betragt, hvorledes Gartneren lægger alslags
 Frøe, og omsætter de unge Planter. Du
 skal engang worde Huusmoder, og hende
 klæder det saa vel, naar hun selv pleier
 sin Mand.

19.

Spot ikke din lille Broder, naar han leger
 med Sæbebobler, og barnlig glæder sig over
 sammes skionne Farver. Du ligner ham
 ganske, naar Du paa dine Spadseregange

overlader Dig til din Indbildningskraft, leger med Fremtiden, og drømmer Ting, hvilke glimre ligesaa skient som Sæbeboblerne, men gaae aldrig i Opfyldelse.

20.

En smuk Rose skal i Dag pryde din Barm. Mange Unglinger vil paastaae, at dine Kinders Farve bestammer Rosens. Men hen ad Aften vil Rosen visne; tænkt da paa, at ogsaa din Skønhed engang vil falme, og at i Alderdommen kun de Kundskaber blive tilbage, hvilke Du i Ungdommen har indsamlet. Samle derfor omhyggelig, at Du ikke skal komme til at savne disse.

21.

Hvorfor betroer Du ikke din Pige Nøglen til din Kommode? — Siden jeg ikke vil lede hende i Fristelse, og udsætte mig for den Fare at blive bestaalet. — Deri handler Du som en klog Pige; men klogere vilde Du

handle, dersom Du med samme Omhyggelighed glemde Nøglen til dit Hierte. For enhver aabner Du det, enhver faaer dine Hemmeligheder at vide, og enhver leer ad den lille Gladderhank.

22.

Det er et Fevils paa en god Opdragelse, naar en ung Pige ikke blander sig i alle Samtaler, men tavst hører til; naar Eldre og de mere Fornuftige føre Ordet; det forraader derimod Mangel paa Opdragelse, om hun er alt for bly og tilbageholden, og kun besvarer Alting med et Ja eller Nei. Væg Mærke hertil, gode Pige; thi ikke Mangel paa Sundskab, men en falsk Undseelse, har hidindtil gjort Dig saa eenstaved.

23.

Kryderie sætter Smag paa Maden, men for meget fordærver den. Wittighed flæder et ungt Fruentimmer vel, røber Mand og

Tænksomhed ; men Vittighed, som vil glimre paa andres Bekostning, gjør Pigen uudsaaelig. Vær derfor vittig, men til rette Tid, og uden at fornærme !

24.

Der gives mange Piger, som ved evige Triller og Sange underrette Naboelevet om, at de ikke sysselsætte sig med noget Nyttigt. De ligne Hønen, der mælder det hele Huus, at den har lagt et Æg.

25.

Her forærer jeg Dig en smuk og hyppelig Bog, den vil ligesaa meget undervise som more Dig. — Bindet er smukt ! men der staaer jo intet i den ! Bladene ere hvidt Papir ! — Intet i den ? Saaledes bedrager man sig, naar man kun seer paa det Udvores, og derved vil slutte til det Indvores !

26.

Man tilgiver vel en Pige, at hun ikke skriver orthographisk, men det er dog altid en Feil; derfor maa Du ikke ansee din Fader for en Pedant, fordi han ogsaa fordreer denne Egenkab af Dig.

27.

Den Fornuftige prøver, inden han vælger; hvor kan Du da fortænke din Elsker, at han vil prøve, om Du virkelig er den, som han lykkelig og veltilfreds kan henleve sit Liv med? Folg hans Exempel, prøv ogsaa ham: og eders Ægteskab skal vorde eet af de lykkeligste.

28.

Du maa aldrig udøve flette Handlinger, men Du maa kjende dem; ellers staaer Du fare for, at føres bag Lyset af enhver listig Bedrager: og Du maa da med din egen Skade bøde for Din Uerfarenhed.

Du ønsker af mig at erfare: Om Din Elsker vil elske Dig som Hustru ligesaa ømt som nu? Jeg vilde saa hjertelig gierne svare et bestemt Ja; naar jeg kun var overbevist om, at Du som Kone ikke forsonde Dine gode Egenskaber.

Du kan blive fattig, uden at forøde. Der gives tusinde andre Veje til at opnaae dette Njemed. En af de fornemste er, om Du ikke seer med egne Øine, men anbetroer Fremmede Din Huusholdning.

Naar jeg vil beundre Guds Almagt i sin hele Storhed, betragter jeg en smuk og blomstrende Pige, og tænker mig da, med hvilken uudforskelig Visdom Skaberen bygde i hende en Himmel og et Helvede for det

mandlige Kien. O tregange Held den Mand,
som erholder Dit Hjerte, og med Dette
Himlens Glæder!

32.

Du er ikke stolt af Din Skionhed! Din Fæ-
ders Rigdom modtog Du som noget Tilfæl-
digt, og fra Din tidligste Ungdom anvendte
Du den til at erhverve Dig Kundskaber og
Fortjenester, som intet Tilfælde kan røve fra
Dig! Du elsker Gud og Dyd! Du har et
ædelt og godt Hjerte! O var jeg nu ung!
O var jeg den Lykkelige, som torde vælge
en saadan Pige til Kone!

33.

Du klager over Mangel som Aarsag til
Din Ulykke; men Du betænker ikke,
at Rigdom vilde blive Dig til Bane. Jeg
kiendte engang en Pige, der tænkte
ligesom Du. En nøjsom Lykke syntes
for hendes overspændte Indbildning som

et Intet, med misundelige Øiekast betragtede hun de Stores Pragt, og fastede sig endelig i en riig Vellystlings Arme. Dengang gaves endnu brave, aabenhjertige, Folk, som kaldte enhver Ting med sit rette Navn, og ligesvem sagde den faldne Pige, at dette Glitterstads var et Vidne om hendes Skændsel. Dybt folde hun denne Bebrejdelse, og vendte tilbage til sine trange Kaar; men hendes Samvittigheds Roe, hendes Hjertes Keenhed, var for evig forloren.

34.

Enhvert Barn, sagde nylig en gammel Præst, udstæder stiltiende en Vexel til sine Forældre for deres Omfarg og Dødragelses Omfessninger, som her med Taknemmelighed maa afbetales, om det ikke engang for Guds Throne skal staae som Skyldner. Denne Tanke behagde mig meget, og, isteden for en Propheetie, fortæller jeg den for Dig, Du unge Pige!

35.

Du troer at være forelsket, men Du er det ikke. Naar Møden engang ikke smager Dig mere; naar Dit Hjerte længselsfuld seer ud i Fremtiden, og Du ingen Årsag finder; naar Du søger Eensomhed, og ingensteds finder den; naar Du ønsker Dig Sovnen, og dog ikke kan sove: da er det høj Tid at høre Dine Forældres Raad; længere hen er det for sild.

36.

Naar Du ikke længere spørger Pigerne, om dette eller hiint er forelsket, men overtyder Dig derom med egne Ord, da vil Du blive en fleg Huusmoder; thi denne skal ikke troe, hvad hendes Ord ikke see.

37.

Du forundrer Dig ofte over, naar Du aabner Din Pung, og finder intet mere i den! Omsonst grunder Du paa, hvortil Du har ødt Pengene, og formoder, at Du er

bestaaet. For at befrie Dig fra denne Mistænksomhed, og for at Du hvert Døgn kan erindre Dig Indtægter og Udgifter, saa giv Dig en Bog, hvori Du indskrifer Alt. Den vil overtyde Dig om, at Du mangengang ikke omgaaes sparsomt med Dine Penge, og at Din Forsængelighed var den Lyb, som uformærkt skildte Dig ved mangel en Daler.

38.

Til et lykkeligt Ægteskab udfordres mere, end Elskov; kun de, som nyde ægteskabelig Lyksalighed, kan kiende og bedemme, hvad hertil udfordres. Du vil derfor handle klokelig, om Du ikke skænker nogen Yngling Dit Hjerte, før Dine Forældre forsikre Dig, at han er det værd. Kun saadan Kiærlighed kan jeg spaae Lykke!

39.

Tilgiv! jeg blev ikke vaer, at en Fremmed var hos Dig i Besøg! — — Hvad

er det for et Indfald? Blev! Seer Du ikke, at jeg er ganske alene? Hvor er den Fremmede, som Du bilder Dig ind at see? — I Din Haand! thi jeg har alt nogle hundrede gange været hos Dig, og endnu aldrig seet Dig med en Bog i Haanden! Jeg gratulerer af Hiertet med dette nye Bekendtskab, og ønsker, det maa blive til Nytte og være bestandigt.

40.

Hvilke ere Hustruens vigtigste Pligter? Hvilke en god Moders uundværlige Egenskaber? Naar Du overveier disse to Spørgsmaale vel, og da handler efter Din Samvittigheds Raad; saa vil Din tilkommende Mand blive den lykkeligste, og Dine Børn engang takke Gud, der skænkedes dem saa god en Moder.

41.

O Gædelighed! yndige og indtagende Dyd! Naar Du throner i Pigens Ansigt, saa lig-

ner Du Juvelen, hvis Glans og Størrelse man vel kan beundre, men hvis Værdie man ej kan vurdere. — Bringer Du, fiære Glut, Din tilkommende Ægtefælle denne Skat til Morgengave, saa vil Tusinde misunde ham hans Lykke.

42.

Din Elsker vil med det første forære Dig en Ring. Er den ziret med Blomsten Forgiæt-mig-ej, da modtag den: er den besat med kostbare Stene, da send ham den tilbage; thi saa vil han blænde Dine Dine med den, at Du ikke skal see hans Feil.

43.

Prøv, inden Du vælger; thi har Du engang valgt, elsker Du allerede inderligen og omt, saa skjuler et vedvarende Mørke Din Elfers Feil, og klart Soelskin oplyser kun hans Fortrin. Du seer da kun disse,

og opdager hine først til en Tid, da Du ikke mere kan skille Dig fra ham.

44.

Høflighed og Venfæbelighed ere to Søstre, som ethvert Selskab gierne seer komme, men nodig seer gaae. Vandrestedse imellem dem, saa skal Dit Besøg være enhver betageligt.

45.

O vee, gode Barn! Du vil faae stor Ærgrelse og Fortred! Du har gjort Din Tjenestepige til Din Fortroelige. Nu maa Du enten finde Dig i, at hun bagtaler Dig, eller Du maa kiope hendes Tavsshed ved bestandige Fortærringer.

46.

Stedse gaaer Du alene, stedse paa eensomme Veje. Du gjør begge Dele uden Hensigt; men en fornuftig Pige undviger Mistanke, og giver ikke Snakkesygen Anledning til at besmitte et godt Rygte.

47.

Naar Du i Høstens Dage vandrer omkring
 over Marker og Enge! Naar Taagen som
 et Slør skjuler Solen, og denne kun nu og
 da som en udgaaende Lampe brænder frem i
 fuldeste Glæde; saa forstyr ikke de Tørelser,
 som da strømme ind paa dit Hjerte og Din
 Sjæl. Hør opmærksom paa de nedfaldende
 Blades sagte Rauslen; de raabe til Dig:
 Ogsaa vi grønne des ligesom Du; og nu
 seer Du vor Skæbne!

48.

Du har Valget, Pige! Vil Du elskes af den
 duunhagede Yngling, saa pynt og pudse Dig!
 Vil Du vinde en Mands Hjerte, saa dans
 Din Aand!

49.

I Dag er det meget koldt! — Du fortæller
 mig der en stor Nødhed! — Gaa Du vidste
 det allerede? det havde jeg dog ikke for-

modet; thi, at slutte fra Din tynde, lette, Naaklædning, skulde man troe, vi havde den skønneste Foraarsdag. Tag Dig iagt! den, som ikke værger sig imod Kulden, kan ikke undgaae Lidelser.

50.

I Verden gives dog intet uden Jammer og Elendighed! — Deri har Du Ret, især naar man selv, som Du, bereder sig den.

51.

Du er altid utilfreds og misfornøjet. Bliv Du ved at trættes med alle Dine Venner, saa forlade de Dig, og Du kommer da til at trættes med Dig selv.

52.

Nej for Dig bleve disse Spaadomme ikke opskrevne; Sandfærdigheds forudsiger Sandhed, og Du søger Sandhed.

Til en ung Pige,
paa hendes Konfirmationsdag.

(Foran i et Exemplar af Evalds Kunst
at blive en god Pige ic.)

Modtag vennehuld en ringe Gave,
Som paa Venstabs Alter lægges hen;
Lad den Værd for Dig ved Dagen have
Og de Duffer, der ledsage den:
Gid hver Dag af dem, Du har tilbage,
Vorde Dig paa sande Glæder rig!
Gid med Aar i Dunder Du tiltage
Agtet, elsket, selv Dig stedse lig!
Stræb da med hver Dag at bedre blive;
Tiden flyer med Lynets snare Flugt;

Vel Dig, om dit Hierte Dig kan give
 Vidnesbyrd, at Du den vel har brugt.
 Af! hos Mange bittre Taarer rinde
 Over de forsvundne Dages Gavn;
 Martrende for dem er Fortids Minde,
 Thi den tabtes uden stiftet Gavn.

Veed hver Morgen efter nydte Hvile
 Gud om Kraft at øve ædel Daad,
 Og naar Mattens Stierner til Dig smile,
 Gaa da ærlig med Dig selv i Raad:
 Om Du Dagen, som Du burde, brugte,
 Om Religionen var Dig kær,
 Om ei for dens Kæst Du Barmen lufte,
 Om din Daad var Godes Bifald værd.

Kan Du da med tryk Bevidsthed sige:
 "Jeg har opfyldt redelig min Pligt;"
 Vil Du føle Tryk foruden Lige,
 Og at handle vel guddommeligt.
 Ero et Forsyn! Viid en Fader vaager

Evighuldt om sine Elstes Fied,
Og hans Bei selv giennem Mulin og Taager
Gaaer til Held, er idel Kierlighed.
Haab det Bedre! Hav et stadigt Nie
Henvendt paa Uddødeligheds Land,
At ved Livets Glæder som dets Maie
Du forbedres og forædles kan.

J. N. Schous.

U n d e n A p r i l s M i n d e . .

(Afskungen i Harmonien paa Kongsberg
samme Dag 1804).

M e l. Det skummende Bæger ic.

Kast strede de Helte den anden April

Og glade vi mødte de Jublendes Emil,
Vor Fædrelands Hæder var Gagen det galdt,

De sloges som Kæmper, som Helte de faldt.
Hver Fader, hver Moder istemte vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i

Nord! ::

Blodsansen ei vajer, men Helten har Mod

Alt ofre for Konge, for Landet sit Blod,

Fra Kampen han drager til fredeligt Hjem,

Befranset med Laurbær ledsages han frem.

Hver Yngling, hver Pige istemte vort Chor:

Held blomstre! og Frihed beskyttes i

Nord! ::

Tag Broder dit Bæger paa Daniens Fæst!

Vi hilse saa muntre de Skjønne, som Gjest,
De dele vor Glæde, de adle vor Fryd,

Tolf Broder dit Hjerte ved Glassenes Lyd.
Mens Druen os vinker, istemmer vort Chor:
Held blomstre! - og Frihed beskyttes i
Nord! ::

Tak elskede Norge for Klippernes Søn,

De blødte, — — og Hæder var Kiæm-
pernes Løn,

De nævnes blandt Fædrelands tappreste
Mænd,

De agtes af Britter, De elkes af Ven.
Nu Druen os vinker, istemmer vort Chor:
Held blomstre! og Frihed beskyttes i
Nord! ::

P. C. Jes sen.

Lyco Brahe til Danmark.

frit oversat *).

Danmark! Danmark! hvilken er min
Brøde?

Hvi forfølger du en værdig Søn?

For hvad falsk Misgierning maa jeg bøde?

Hvi blev Had min Daads den bittre Løn?

*) Efter denne udødelige Dances saa deilige
Linier:

Dania! quid merui? quo te, mea patria
læsi?

Usque adeo ut rebus sis minus æqua meis?
Scilicet illud erat tibi quo nocuisse re-
prendas,

Ut majus per me nomen in orbe geras?
Dic, age: quis pro te tot tantaque fecerat
ante,

Ut veheret famam cuncta per astra tuam?

Dig af Minde kan det dog ei være,
 At jeg mere hædret gjorde dig,
 At Europa gienlød af den Ære,
 At du nævntes, naar man nævnte mig?
 Dog du fra din Barm mig kunde fjerne,
 Mig, som ingen lignede i Gavn;
 Thi til senest Old i hver en Stjerne
 Bærer Astronomen Danmarks Navn!

E. Lind Ostensfeld.

F o r a a r e t.

(Efter Götthe.)

1.

Marken paa Blomster er rig; dog nogle kun
 Skionhed for Diet,

Andre for Hjertet kun har: Læser nu vælg
 Du selv.

2.

Hvem som den herligste sig, som den be-
 skedneste, viser

I Pigers blomstrende Blok, Rosenknop!
 belliges du.

3.

En Mængde Fioler sammenbundne! Bou-
 quetten da ligner

Forst en Blomst — af dig, huuslige Pige!
 et Præg.

4.

Een jeg fiendte, hun var, som Pillien
 rank; hendes Stoltthed
 Vær uskyld; herlig som hun, Salomon in-
 gen har seet.

5.

Skion Aglaiden sig hæver, og helder at-
 ter sit Hoved.

Er den sølende eller forstilt? I gietter
 det ei.

6.

Mange duftende Klover, o Hyacinth,
 du bevæger;
 Men ei, som Blomsternes Lugt, Kloverne
 tiltrække kan.

7.

Ved blendende Dagstier man dig, o Nat-
 siol, ikke ædser;
 Dog du ved Nattergals Slag udaander
 kostelig Duft.

8.

Du Euberoſe ſtifter frem, og i det Fri
 du fornøier;
 Men fra mit Hoved kun bort, bort fra mit
 Hierte med dig.

9.

Hiſt Balmuen blusse jeg ſeer. Dog
 kommer jeg nær dig,
 Af jeg mærker for ſnart, Trædſkø, du Rø-
 ſen kun loi.

10.

Af ſentimentalſt Boleri I Kulper ſaa
 hæsligt udſieldes;
 Dog ſeer et glædeligt Sind gjerne et glæ-
 deligt Blad.

11.

Negliger! ſkienne for mig; dog alle
 hinanden I ligne,
 Forſkiel neppe der er; og jeg beſtemmer
 mig ei.

12.

Med Auroras Farver kun prang, Kanunkel,
 Tulpe og Uters;
 Her er et dunkelt Blad, som Jer bestiem-
 mer i Duft.

13.

Ingen af jer Kanunkler mig loffe, og
 ingen jeg attraaer;
 Spredte i Beedet med, Enst skuer mit, Die
 dog jer.

14.

Navn mig den, som spreder i Verrelset
 Wellugt? Reseda
 Farvelø, uden Gestalt, stille, blufærdige
 Urt.

15.

For Haven var du en Bîr; dog hvor du
 dig viser, du siger:
 Ceres udbræde selv mig med den gyl-
 dene Gæd.

16.

En henrivende Lille, et yndigt Die,
de sige

Immer: Forglem ei mig! immer: For-
glem kun ei mig.

17.

Forsvandt for den indvortes Sands hvert Bil-
led af samlige Blomster,
Villedet af Dig Hiertet da frem-
faldte sig.

J. N. Schow.

... ..
... ..
... ..
... ..

After G. o. t. h. e.)

Alt jeg ønskede mig, for Alt med hende
at dele;
Alt med Glæde jeg gav, var hun, den
Eneſte, min.

不

✱

2.

Hvorfor er jeg forgiengelig, Deus? saa
 Skienheden spurgte.
 Kun hvad forgiengeligt er, sagde han,
 skabte jeg skiont.

b.

Og Kierlighed, Blomsterne, Ungdommen,
 Duggen det hørte;
 Alle de grædende bort fra Jupiters Trone
 sig sneeg.

*

*

Vil du, min Søn, være fri; tilgavns du
 lære da noget;
 Du være nøisom, og stir aldrig mod det,
 som er høit.

J. N. Schow.

Urtegaardsmanden, Kaaformene og
Sommerfuglen.

En Gartner slog, til Haugens Vel,
En graadig Kaaformslægt ihjel.
Men som han dræber, som han søger,
En Sommerfugl ved Siden af ham spørger.
Han veed, den Spræde selv er sig en
Kaaforms Søn,
Og samme Vigel vil frembringe;
Men den er dog saa let, saa nydelig, saa skion!
Den Guldkant får'r saa godt til spættet
Vinge!
Han ei det grumme Hjerte har,
At lægge Haand paa denne sode Nar.
Den store Verden har alt længe
Med Udyd drevet samme Spil.
I Silke, gjør den hvad den vil:
I Vadmel, maa Canaillen hænge.

E d e.

Digteren uden Equipage.

Jeg ofteanfukker seer fiore
 Med glindsende, dandsende Spand;
 Men den har vist godt ved at giore,
 Som har True Fortuna til Ven.
 Hun aldrig har yndet Poeter,
 Den blinde prosaiske Her!
 Naar gav hun os blanke Kareter?
 Naar lod hun os fiore med sex?
 Dog Digteren aldrig forlanger
 At bæres paa gængende Fær;
 Mon ikke hans vingede Ganger
 En Statsquipage er værd?
 Ser modige Hingster med Topper
 Som Skildpadder fravle afsted,
 Imedens hans Pegasus hopper
 Hift op til U dødelighed.

Ende.

G a a d e r .

(Efter Schiller.),

I.

Siig, om Du kan udgrunde,
 Hvad der vel ligne kunde:

Et Træ, hvor alt, som fødes
 Af Dødelige, viener hen.
 Hvor tidt dets Grene brødes,
 Der skyder unge frem igien.
 Dets halve Løb omstraalet
 Uafbrudt Lys i stoltest Pragt,
 Det andet Lys ei taaler
 Og staaer i evig Enkedragt.
 Hver gang det blomstrer, sætter
 Det nye Kinge, og ved dem
 Om alt os underretter,
 Og falder Oldtids Idræt frem.

I spæde Barf indpræges
 Et Navn saa hastigt og saa let;
 Naar tørret den henbleges,
 Vil Du forgiæves søge det.

Forsøg nu, om Du kan udgrunde,
 Hvad dette Eræ vel ligne kunde?

2.

Fra finest Grund et Billed' straalet,
 Selv giver det sig Glæde og Lyd,
 Hvert Dieblif Forandring taaler,
 Og er dog friskt og heelt som nys.
 Den mindste Kamme det indfatter,
 I trangest Rum udførtes det;
 Dog alt, hvad høit og stort Du skatter,
 Du fiender, føler kun ved det.
 Og sig, om en Kryстал Du fiender —
 Dens Værd har ingen Edelsteen
 Hvor stærkt den lyser, den ei brænder,
 Den hele Jord indsuger den.

Selv Himmelen sig seer afbildet
 I denne Tryllering, og dog
 Den tidt forskionnet og formildet
 Tilbagegav, hvad den modtog.

3.

Der er en Ting, de fleste ringeagter,
 Endskiondt den tidt har ziret Keiserhaand,
 Allig sin Frænde, Sværdet, den ei tragter
 At overfiære Livets Baand.
 Den saarer, dog den aldrig Blod udgyder,
 Berøver ingen, men gjør ofte riig.
 Naar Jorden ifkun villig den adlyder,
 Den kion og frugtbar hæver sig.
 Fra den de allerstørste Riger stammer,
 Ved den de allerældste blomstrede.
 Til Riv og Tvedragt aldrig den opflammer,
 Men bringer kun Velsignelse.

En nye Bise
 om
 hvorledes Herr Hans beilede
 til
 Skjøn Anna
 og fik hendes Ja.

Under den velslingende Melodie:
 I Arels Stad der stander en Gaard.

Tjenstskyldigst offereret
 den 20de i Gardemaaned
 Aar efter Herrens Byrd 1805

af

Kristian Pedersen,
 øverste Lærer for Kongens Gofolk paa
 Amagerland.

Trykt i dette Aar.

Herr Hans han grunder ved solvblaa
Strand,

Han seer ei, hvor Belgerne glide.
En Hustru ønsker den Herrens Mand,
Til Trost i Corrig og Dvide.

Han ønsker en Vio saa gjev og skøn,
Men hun er heel rar at finde;
Thi beder han til Neptun i Løn,
Mens Boverne sagtelig rinde.

“Som Præst har ieg pløiet de Belger blaa,
“Dg stræbt dit Vaadsfolk at lære,
“Hvorlunde de frem i Tugt skal gaae,
“Dg holde Retviished i Ære.”

“Nu stunder min Hu til roeligt Hjert, 2

“Men Gøen jeg altid skal prise.

“O vældige Nyk! du hjælpe mig frem! 2

“En Brud saa giev du mig vise!”

Glad skormer den Nyk af Havet op.

De Gemænd saa sielden bede.

Paa guldne Trefork han læner sin Krop,

Dg flux er med Svar tilrede.

Mit Nik dig sige, du sorte Mand,

At jeg dig har hørt i Raade. 2

Fuld vel, hvad du beder, jeg give

kan,

Naar du kun villade dig raade.

Skøn Anna sidder i Jomfrubuur,

Sin Ære i Dyd hun sætter,

Dg er i Hjertet saa reen og puur,

Som Solen er frie for Pletter.

Til hende, den fagre Dannemot,
 Med trofast Hu du beile!
 Saa sandt, som jeg hersker paa
 Hav og Søe —
 Skal hendes Ja dig ei seile!

Herr Hans han smiler saa hiertefro,
 Og Nyffens Bud han adlyder.
 Nu sidder han hos sin Anna i Ro
 Og ved hendes Barm sig fryder.

Thi ønske vi ham og hans bolde Liv:
 Gud frie dem fra Vaade og Skade!
 Han give dennem et frydfuldt Liv
 I Aarene mange og glade!!!

Til Aphrodite.

Til dit Alter hen jeg træder,
 knælende i Støvet ned,
 hede Taarer Rinden væder,
 mig Du skjænkde Salighed.

Saa eensom i Livet jeg vandred',
 omhyllet af rædselsfuld Nat,
 Du, Blide! min Skjebne forandred',
 af alle herueden forladt!

Kierlig Du i Heres Hjerte
 tændte Elskovs klare Glød,
 snart hun folte ukjendt Smerte
 og dit Guddoms Vink adlød.
 Din Rødme paa Kinderne flammed',
 ved Dig hendes Tunge blev løst,
 "Dig elsker jeg!" sagde hun, flammed'
 og sank til mit brændende Bryst.

Før med Bøn og Tak jeg ilte
 ofte til dit Alter hen,
 stedse kjerligt da Du smilte
 ad din saliggjorte Ven!
 Ej, yndige, hulde Enthère!
 ej vredes, ej vredes paa mig,
 i Gavn af min elskede H e r e
 jeg ifkun nu tilbeder Dig! —

Schønberg.

Den femtende Februar.

Kan vel Storhed ene glæde,
 Pragt fortrylle Sind og Sjæl?
 O da maatte Venſkab græde,
 Da var tabt alt huſligt Held.
 Hos en Ven i eensom Hytte
 Jeg med Mogul ei vil bytte;
 Glimmer bliver evig Tant.

Hjertet ei maa lades hjemme,
 Naar man ſøger værdig Fryd,
 Det kun ſoler Venſkabs Stemme,
 Det kan eene hylde Dyd.
 Prunke ſtis i maalte Rader,
 Som en Peſt den Viſe hader;
 Glæden flyr fra ſligt et Lag.

Brødre, Søstre! her vi fejne

Denne Sandheds hele Værd.

Glædens hulde Smil belønne

Hver og een i denne Færd.

Bort med Pomp og Gramme Sæder!

Leve Venfæls blide Glæder!

Leve jevn og dannels Færd!

Fyldt Glasset da til Randen!

Føl den Høitids Maal!

Klinker, jubler med hinanden

Dagens glæde Datters Skaal!

Jungeborg, vort Samfunds Glæde,

End i Venfæls faste Kiede

Leve, leve mange Aar!

W. K. Hjort.

Waldemar og Gertrud.

Som det i Verden pleier tidt at gaae;
 En vilde Knos
 Og en elskværdig Ros
 I Vinene for dybt hinanden saae.
 For Vildskab Kiærlighed man i hans Blis
 nu fued',
 Og hendes fromme Sind til Kiærlighed op-
 lued'.
 Gaa skirrende hans sorte Die stod;
 Og hendes blaa en Glamme fiende lod.
 Hans Kinder snart blev røde og snart blege;
 Fra hendes Roser snart, snart Liljer vege.

Hans Navn var Waldemar, hun Ger-
trud hed.

Han var af Scharenbergs, og han
af Nxføls Stamme.

Dog Et og Navn for begge var det samme.
Hun skulde ofre dem engang til Kiærlighed;
Ei heller gaved' han paa hvad i støvet Række
Ham ofte blev til Mønster foresat;
Hans Hierte glemte Plads til endnu ukiendt

Stat.
Hvor var det, Muse, da, at disse Even-
de fik

Hinanden første gang at ksee,
Og i det unge Bryst antændte sedest Lue?
Sanct Thomas Aften, efter gammel
Skik,

I Knebals store Gildetue
Til festlig Bryd den smukke Verden gif.
Den Dag i Dag er, Staden sætter
Paa Thomas Aftens Glæder Priis.
At leve høit paa Fædres Viis,
Den Bane hænger i som Liærepletter.

Det ikke megen Tummel gav,
 En renset Troe i Estland at indføre;
 Men Thomas Aftens Stads at skaffe af,
 Det ikke nær saa let sig skulde ladet giøre. —
 Man, som det sømte sig, indbød til denne
 Fest

Hver tugtig Bib og Møe; hver, som hun
 syntes best,

Kom brammende i hiin Tids Modens Klæder,
 Med spidset Skoe, omspændt af gyldne Kiæder,
 Med Hovedet i Kraven, Rosen liig

Som vil i Bussen gierne skjule sig.

Man Støvet saae i tykken Sky sig hæve,
 Som de, der reise sig af brændende Tobak,
 Og ved en venlig Faddersnak

Uærd og lærd Paryk omsvæve.

Den gule Riddervams paa Waldemars
 Gad, som den skøbt paa Kroppen var.

Hvert aflangt Erme hul blaa Silke pryder,
 Og blaa er skolten Tjær, som over Hat-
 ten flyder.

Paa hvælvet Pande, runden Kind

Det sorte Haar saa venligt Hønger;
Nu mandigt Trin, nu spøgsm Væsten vind
De ankse, vedre Loffer, gynger.
Lo sorte Dine tittede igiennem Haaret frem,
Og yndig Aandhed spillede i dem.

Den Skionnes Klædning var af Farve
violet;

Til deiligst Legeene den stittede saa tæt.
Guldskæden sig saa glad om Livet snoede,
Og som undseelig Aae saa stille flød
Med i den Bævers Skød.

Den fulde Barin (saa vilde Dagens Mode)
Med al dens Bunker Sneer hun aaben var;
Men Haaret saar, hvor bly den hulde
Tige var;

Det sine Pokker bød bedække Bierg og Glette;
De rullede' villig ned at skuffe nærvæist Blif,
Men funde dog saa tro ei Tjenesten forrette,
Naar op og ned den hvide Hvalving gif,
Ud jo mangt Himmelglimt opmærksom
Speider fik.

Den blaae, den blide Blomst, som Kor-
net pryder,

Var hendes store Dine Liig:

Men til at skildre alle fromme Dyder,

Som i de Dine malte sig,

Dertil Naturen ei Exempel har.

Dog fiender jeg vel og et Yar,

Som til Afguderie een kunde nok forlede;

Hvis Sprog er, o! saa sødt, hvis Glans

mer er saa skøn,

At, naar jeg skuer dem, jeg i en Hast

maa bede

Den siette Bøn.

Og alt det Ynde blev forhoiet ved

Den tryllende Beskedenhed,

Det blide Sind, som hver en Sjæl kan
vinde,

Og som, hvis det ei var hos Venus selv,
at finde,

End Beves Datter ei tillod

At være Yndigheds og Kjærligheds Gudinde;

Chi for at kaldes skion, man først maa
være god.

Ei fremmed Syn de Mine kunde møde,
Hun jo bestæmmet slog dem ned,
Som om den sødeste Elskværdighed
Var hendes Skyld og var en Brøde,
Og som hun bad om at tilgive den.
Undseelig hun opløstet dem igien.

Med Doren Waldemar von Mykøl
Rod,

Da hulden Gertrud sig tilsynne lod.
Geert Wellingrade hende førte;
Han Morbror til den Faderløse var.

Det ænge, yndefulde Par
Sik lige Sølser hinanden rørte.
Saa deilig Møe han henrykt stirred' paa;
Og hun paa vakker Svend saa gierne saae.
De smilte begge to saa glade,
Som om hinanden de velkommen bade,
Og længe var hinanden god.
Det ene Hjerte dog det andet flur forstod.

Fra Døren Gertrud gik; han sig
fra Døren vendte.

Mangt Forſteblik de til hinanden ſendte;
Naar hun hans Nie traf, hun ſit ſtup
dratte lod

Og maalte Stedet, hvor hun ſtod;
Og blev hans Diefast paa vorſom Reife
funden,

Strax ſaae han til ſin God, om Sløifen
ret var bunden.

Gaaſnart det mindſte Ord han fører frem,
Hun adſpredt gylden Kiæde plukker;
Han flytter uden Trang ſin Kaarderem,
Gaaſnart ſin tavſe Mund den Deilige op-
lukker.

Han ſpørger, og — ſaaer intet Svær;
Hun ſvarer, og — nu ingen Gands han
har.

Han banker hid og did med Ungdoms var-
me-Benner;

Den Ekſanſtes Blik gaaer med igiennem
fanger Gal.

Paa eengang sig den raske Ridder vender;
 Nu staaer hun, regnende de malte Ruders Tæl.
 En anden Mand til Dands den Røe optager;
 Nu Waldemar for megen Tummel seer.
 Ham Høflighed til anden Pige drager;
 Nu alt for haard for Gertrud Stolen er.
 Han hvisker hende, hemmeligt og vigtigt,
 De mærkelige Ord: "Et deiligt Beir vi har."
 Skion Gertrud svarer: "Ganske rigtigt!"
 Og gyselig December-Nat det var!
 Han hende og til munter Svingom førte,
 Og Sphærernes Musik fra hese Strænge
 hørte;

Og da om smekkerliv en mandig Arm han slog,
 Saa knapt, saa trangt sit Beir han drog,
 Og hvergang Haand i Haand de over
 Gulvet søved',

Han rysted' som hans Fier, og som et Løv
 hun bæved'.

"Hvorledes er det fat?" Han spør med
 angstet Siæl,

Og aandeløs hun svarer: "Meget vel!"

O! disse Piger er' de rette!

Med dette: "Meget vel!" hun dog sig
maatte sætte.

Den næste Plads, og hendes Haand, han tog,
Og dundrende den Huldes Hjerter slog. 12

Maar een paa Bål tæt hos en Engel
sidder,

Han' faaer i Sandhed Mod. Vor unge
Ridder

Nu talde til det dyrebare Noer
Med Kiærlighed's de saa, men djerpe Ord:

"O! tør jeg dig, udvalgte Vige,
Hvad dette Hjerter føler, sige?"

Hun blusner dybt; den søde Mund
Livsaligt flammer: "Gael' da kun!"

"Jeg elsker dig." — Nu blev hvet
Løfte rystet,

Og dirrende forråadte Brystet.

"Jeg af mit ganske Hjerter har dig
fær.

Saa bliidt, saa ømt skæn Gertrud' leer.

Samfoletie i hendes Nafn smiler,
 Og første gang paa Die Die hviler.
 Nu seer han Haabets Glimt; nu taer hans
 Næfthed til.
 Nu kælent har de pene Fingre trykker;
 Hun de smaa Fanger ei ham udaf Naanden
 rykker.

“Gik, om min Viv du blive vil?”
 Og kælent lespende hun sagde “Ja” dertil.

Dermed nu havde Singen Ende.
 Man lader med saa lidt det ikke nu bevende.
 Det rorte Hjerter, den indtagne Sjæl
 I Dagens Frierie har alt for sielden Deel.
 Men naar end alting snart
 For de to Elskende nu klappet er og klart,
 Der dog kan komme Traad paa Kurre,
 Og Gemme uden om den Glæde kan for-
 purre.

Georg von Orskov, Ridder, var
 Den strenge Fader til vor Waldemar,
 Og holdt det for sin Pligt, at hade

Ellen Gertruds Mørbror, Geert von
Wellingrade.

Dag denne Geert paa sin Kant Nat og Dag
Til Jørgen bar et uforsønligt Nag.

Hvad kunde til det Fiendskab Nar
sag være?

Af! Dyktol angreb Wellingraders
Ære.

Han sagde aabenbar i venligt Drickelag,
At Geertes beste Brørnehunde
Med hans sig ikke maale kunde.

Den Brouten maatte volde bittert Nag.

I hver en Skallet Oldings Minde

De Wellingraders ædle Æt

Med grundet og landkyndig Net

Af dette Fortrin kunde bramme:

Det næst beslægtet var med Bullebiders

Stamme

Dg glubfeste Pafan, sem Bjørnene gav

Gnuss,

En Ære var for Wellingraders Hus.

men vor Comthur paa Hundeværd og skionned,

At være dem Meccæn, han sølte: var hans
Pligt;

Ei disse Tienere han værdigt lønnet',
Og elskede de Bæster broderligt.

Ei fælles Ven, ei Tid udslætte kunde
Det Had, optændt af hine stolte Ord.
Hvorhelst de samlede, endog ved Bannebord,
De huskede kun deres Hunde.

En Mirrod paa den anden bister saae;
Og onsked', at en Bjørn hans Tjende
maatte være,

Gem, til et Offer for sit Huses Ære,
Han kunde rassen Stalbroer hedse paa.

Det grumme Had, som begge Fædre
blinder,

Vort unge Par for klare Dine staaer.
De see for skyldfri Elskov idel Hinder;
Forenket Havn den aldrig, aldrig naaer.

Kong Amor dog, som kun i Hjertet
troner,

Og leer af Revolutioner;
Som endog vilden Bjørn har i sin Magt,

Dg styrer blodstænk't Bjornebider ;
 Paa de Forelskede saa ynksom giver agt,
 Det unge-Hjerte flux hans Ild udvider ;
 Som Waldemar sand Ridders Kirkehed
 saaer,

Saa tillidsfuldt hans Gertruds Hjerte
 saaer.

“Jeg skal nok tale med min Fader.”

“Min Morbror om hans. Ja jeg beer.”

Det Ridderens, det Pigens Løfte er ;

Dg paa hinandens Ord de begge sig forlader.

“Jeg ærligt mener det med dig,

Saa sandt som Gud skal hjælpe mig !”

“Jeg ligerviis.” Hun soer vel ikke ;

Men Sandhed, reen som hendes Sjæl,

Flod udaf søde, faste Blikke,

Som udaf Klippen græssom Verlevæld.

Med sedest Haab de begge smilte,

Ei om hinandens Alvor tvivlte.

Ei huskede det glade Par,

Det vantro Thomas Asten var.

Med kiælent Haandtryk nu de slutted',
 Og fik med Fingrene endnu en Hoben sagt;
 Og hver i næste Glynge smutted':
 Nysgierlighed alt holdte Vagt:

Mens Gertrud hiemad gik; (man den
 Tid ikke hørte,)
 Den gamle Geert med Skræk hun spørge
 hørte:

En munter Aften havde jeg tilbragt;
 Men hvad var alt det Gjas, min Pige,
 Den unge Nyfok havde dig at sige?
 Hvad hvissed' du saa ofte til den Nar?
 Gligt Narrerie mit Bifald ikke har."

Han intet Svar af Gertrud fik;
 Men rappere den Stakkel gik.

Samvittighed sig nu paa hendes Kin-
 der kasted';
 Men det var mørkt, og ei, som andre Spø-
 gelse,

En ond Samvittighed i Mørke synlig er.
 Tavt, tavt hun til sit Kammer hastet',
 Og snart hun lagde sig til Roe.

Hun havde til Sanct Ursula den Troe,
 (Det var den Deiliges Beskytterinde,)
 Hun vilde nok i Dromme Middel finde,
 Udaaf den Engstelse at vise sikker Wei.

Gaa from Forhaabning hende fluffed' ei.
 Om elsket Elsker drømte hun;
 Hans Arm om hviden Hals, han hende til
 sig rykte,

Dg fik paa hendes varme Mund
 Et Kys, langt varmere, han trykte.

Gom, af saa heldig Varsel glad,
 For vranten Morbrors Kaffelovn hun sad,
 Dg fogte ham en lækker Eggesøbe,
 Imens til Waldemar hun Tanterne lod
 løbe,

Begyndte gammel Knark igien
 At siifle haanligt paa den unge Ven.
 "Sy! den Fortrolighed kun slet dig flæder;
 Et Pigebarn, som du, bør vise strænge
 Gæder."

I Gertrud iisnede det unge Blod;
 Sanct Ursula indskød dog hende Mod;

Alt, som hun Hønningen i Eggeseben rørte,
 Hun, vel lidt stammende, de frække Ord
 fremførte:

“Men, bedste Morbror, om nu Waldemar
 Er redelig og tro? Om til sin Egetime
 Han, efter Ridders Skik, vil lille Ger-
 trud tage?”

Jeg er jo faderløs, jeg ingen Midler har;
 En Lettelse det vist for fætre Morbror var.
 Hans Fader er jo riig, hans Æt ældgam-
 mel Adel,

Han selv en Ridder uden Dadel.”

Herr Geert her: standsede med trusel-
 svanger Haft,
 Og glubte for hende skød, som med sit Diekast
 Det arme Noer han vilde holde fast.

“Gaa?” sagde han til den forbavste
 Pige,

“Er det med Eder alt saa nær?”

Hun svadde bævende: “Hvad skal jeg
 sige?”

“Al! ja, jeg troer det rigtigt er.”

"Vanartige! Da kan du vide,
 For jeg samtykker denne Bøn,
 For jeg min værste Fiendes Søn
 Gør Brudgomme seer staae ved din Side;
 For ønsker jeg: en Hundefiende taer
 Hver ædel, elsket, Bullebidder,
 Og sultne Ulve sønderflider
 Den bedste Hest, Geert Wellingraa
 De, har."

Ved disse Ord han gik, lod stakkels
 Vige, græde,

Men saa til Hundene og gav dem Æde.
 Og sønderknust den hulde Gertrud var,
 Og typ! typ! typ! de salte Taarer løbe
 I redsom Morbrods Eggesøbe.
 Med uvis Haand hun tog paa troløst Kar;
 Det var for heedt; det kantroede; i Flammen.
 Nu Al og Æg og Honning flød;
 Og Luen reiste sig, den tætte Røg; Nøg
 Sammen,
 Og Gertrud sad og græd, i Graad end
 Nu, saa sød.

Den arme Waldemar det ikke bedre gif;

Glet Trost han af sin Fader fik.

“Min Fader,” sagde han, “jeg mig
en Viv vil tage”

“Vel, det skal glæde mig i mine gamle
Dage.” —

“Gee, Gertrud Scharenberg
seer from og deilig ud.”

“Det gjør hun.” —

“Vel, saa bliver hun vel min Trud.”

“Tænk ei paa hende, Søn. Jeg al-
drig det tillader.” —

“Men hvorfor ikke?”

“Kommer du

Da ei vor gamle Strid ihu?

Jeg hendes Morbror indtil Døden hader.” —

“Og dette bittere Had oprandt
af Eders Hunde!” ...

“Alt for sandt!” —

“Mon Eders egne Børn Jødem opofre
kunde?”

“D! for jeg havde Son, jeg havde
Hunde.” —

“Den Tale, Fader, er anstødelig.”

“Jeg Hunde havde, for jeg havde dig.” —

“En, flige Ord en gammel Mand
vanære.”

“Med sig en Dadel, Knekt, kom ikke
mere.” —

“Gaaer jeg til Hustru ei den fagre Møe,
Min Grav jeg søger i den vilde Søe.”

“Gjør det, min Son. Din Siæl da
Gatan vinder.” —

“Jffun een Son I har; men Hunde
uof I finder.”

“Det lyver du. Den Hund ei fødes
meer,
Som til min Hollerbog en værdig Ma-
ge er.” —

“Og Bortrud er saa skion, saa dyr-
dig Vige;
Vandt hendes hele Kion hun ikke har sin
Lige.”

“De alle eens seer-nd; du Mar;”
 Blaae Dine og guult Haar de alle har.” —
 “Af! bedste Gaer, lad sig dog engang
 røre.”

“Men vil du rasende mig giøre?”
 Hold op med daarlig Elskovs Leeg,
 Ved hellig Ridder Tørgen sværger jeg:
 For til Opreisning for fornærmet Ære
 — Og Vidne Ordenens Hærmeester selv bør
 være

Med tvende Riddere, — vil offentlig erklære,
 At Væfols Høllerbol er mere stærk
 og rask,

Og bedre taer en Bjørn, end den Tølbask,
 Som er hans Bram, skal, mens jeg er ei live,
 Hans Søsterdatter ei din Hustru blive.” —

Gaa sagde han, og med forbittret Sind,
 Gik snysende og spankende til Stalden,
 Og sprang paa ædel Hingst, hvis Vrnd var
 laaden Skind,
 Af vældig Bjørn, som for hans Hund var
 falden.

O stemme Ridder Jørgen! gamle
Gnav!

Gordante Hollerbol! grusomme Wel-
lingrade!

Uffnelige Tolbask! hvad skal der blive af
Med de to Elskende? Det er jo Jammer-skade!
Af! brændende og haabløs Skærlighed, —
Fortvivelse — og Død, — tre steile Trin
man falder;

Men i en Waldemars og Gertruds
Alder

Man een, to, tre, den Trappe hopper ned.
Vor unge Helt vel ei, som haarde Gaer-
han trued',

I Volgen blaa sig dumpe lod;
Men tog sin Dyrendal, og den — beffued',
Og sandt den vægtig, skarp og god;
Den skulde drifte Moskaviter-Blod.
Uheldigt Fødested ham vilde flux forlade;
Sit Liv den Arme jo nu maatte hade.

Utværdig Gertrud moren var —
Bestemt, at lade sig i eensomt Kloster lede.

I hver en Helgen der sin Waldemar
 Hun kunde dagligen i fodeft Roe tilbede.

Saa eens Beslutning var den and
 dens liig;

Han tog det grumme Gler, han gif i blo
 dig Krig.

Men af! de kummerfulde Sjæle
 Gi vidste traurigt Balg hinanden at meddele.
 Den unge Dykøl reed som øvet Ridders-
 mand;

I Caroussel og Zeide han
 Manat Hug og Stød heel fræftigt kunde give;
 Endog naar Heltene som Rimper drak,
 Han temte alt en vægtig Skaal; men, af!
 Han ikke havde lært at skrive.

Stion Gertrud med den søde Sil-
 kenhaand

Var øvet i-at-væve, slynge Baand,
 At foye, bage, spinde, strikke;
 Men Bogstavmalerie forstod hun ikke.
 Sit Navn til Nød, en Smule framt og
 Riist.

Herr Waldemar fik fat; men Ger-
truds Underkrift

Var kun et ydmygt Kends. Ei elsked'vorne
Fædre

Det meget Skriverie; og alting gik des-
bedre.

Det gik da ikke an med fiærlent Gene-
debrev;

Og lige vanskeligt fortroeligt Møde blev.

Den blide Skionnes grumme Fader,

Og skoldfri Waldemars bitre Hader,

Bed Soen havde sig en Gaard, som taare-
net Borg.

Ud til det vilde Hav hans Datters Kammer
vendte.

Først denne Morgen hun med Sorg

I lysest Værelse et traurigt Fængsel kiendte.

Eh! hvor en Vige, om og huld,

Gi' kan udfaaren Elsker for sig skue,

Hvor ei hans fiære Syn kan nære sødestue,

Det Kammer, - var det end beflædt med Guld,

Er dog ifkun et Fangehul.

Vel under Vindverne den lette Zephyr
spogte,

Dg til en elsket Blomst i liden Hauge søgte
Vel Rosen, Billedet af hendes saure Kind,
Til en Spadsering bod livsaligt Nie ind;
Men alt hvad for det Nie kunde fryde,
Dg sneehvidt Bryst og sorte Lokker prøde,
Alt, indtil Rosen selv, var Tant,
Hvor hun det Yndigste, sin Waldemar,
ei fandt.

Alt! havde hun den Glæde kunnet haabe,
Alt sec ham der ved haarde Mures Sod,
Dg til den Elskede med bange Rost at raabe:
"Dig ene bliver jeg til Døden god."

Men o! den Trost hun aldrig kunde
vente;

Ugaa høie, steile Bakke Haugen laae;
Dg Fulde han hin Himmel naae,
Ham i sin Vogn en Venus maatte hente.
Dog hvem er det, hun bliver vaer
Ugaa æenlig Holm? Alt! det er Waldemar,

Hun stirrer og sin Elsker kiender.

Han tændte Nieskast til hendes Kammer
sender,

Åabnet Vindue han een seer,

Og forend stærket Syn den Hulde kiender,
Alt Hiertet siger ham, at det hans Ger-
trud er.

Til høien Dohm han var spadseret,
Hvor Comenthurens Boelig stod.

Han ved hans Port alt havde været,
Og med nu faagende, nu isvnet Blod,
Det Vaaben seet, som bød al Verden ikke
glemme,

Der boede adelbaaren Mænd,
Han havde hørt Tolbasses barske Stemme,
Som trued? Saar og Død med feervante
Land.

Gaa, noget Glimt af Gertruds Syn
at nyde,

Bed venlig Baadsmands Hielp til grønne
Holm han fly'de.

Med Suk han stirrede paa tilbedt Moe;
 Med Suk hun søgte ham paa nu-saa nu-
 det De.

Men dette fjerne Syn kun større Lue
 tændte.

Al Elfens Aitaa Waldemar nu brændte.
 Til Reilen Baffes farefulde Top,
 Hvis Høide kom hver anden til at hæve:
 Hvortil forhen kun sultne Næve
 Forsigtigt krybende sig havde listet op;
 Hvor Ulyen stikker skreg, hvortil med bredden
 Binge

En rovbelsæt Høg sig pleiede at svinge;
 Did op, til sit tilbedte Moer,
 At ville vove sig, i hvad det galdt, han soer.
 Den mørke Aftenstund ham Held for-
 kyndte;

Tre gange han det store Værk begyndte,
 Tre gange rullede den Stakkel ned.
 De Tornebuske, han sig holdte ved,
 Med grusom Braad hans Hænder rev;
 Al løstnet Steen hans Gødde knusde bleve;

Han faldt og nær sig havde slaaet ihjel,
 Og mistede sin Hat, og Generne forstrafde.

„Dg lod da være?“ — Bagatel!

Nei, Kiærlighed ham Haanden rakte;

Til alle Ting den vidste Raad;

Den afbrød Tornens lumme Braad;

Den holdte paa de løse Stene,

Og lagde Balsom paa de knuste Vene.

Der stod han endelig paa høien Top

Og ikke felde saaret Krop;

Han saae det Kammer alt, hvor deilig Ger-

trud hvilde.

Kun Haugens Gierde ham i Veien stod;

Dog han paa Elskovs Binger tilde,

Og snart den Hegn tilbage lod.

Men af! det syntes lige nær at være;

Tre Karle hoit det op til Vindvet var.

Vil Kiærlighed paa Skuldrene ham bære?

Han ellers intet Haab at naae sin Skion-

ne har.

Ei rover han med Magt, en lukket Dør

at brække;

Din den end veeg for vægtig Arm,
 Den gjorde dog forræderisk Varm.
 Men intet kan en Elsker, tro og varm,
 Fra velbegyndt Forsøg afkræffe.
 Saa og den længselsfulde Waldemar
 Paa Stedet den Beslutning taer,
 Den bedste Hielper, Gertrud selv, at
 vække.

Alt er det Nat; hans Pige from og
 Fien

Alt læser udenad sin Aftenbøn,
 I det sit lange Silkehaar hun flætter,
 Og under hviden Kappe sætter.
 Klirr! klirr! paa Vindverne det gaaer,
 Hun triner hen og lyttende der staaer.
 Nu er det ganske tyst. "Forfærfeligt det
 blæser

Fra Søen af." Saa tænker hun, og
 læser

Sin Bøn til Ende, medens Fingrene saa smaae
 I jævne Glætter tykke Lokker flaae.

Klirr! klirr! det atter-gaaer. "Hys!

dette var dog mere,

End Vinden giøre kan. Det maa en Ugle
være;

En Flagermuus maaſſee det Lys har At-
traae til."

Dog baſtig hun ſig nu til afbrudt Syſſel
giver,

Og med "I Jesu Navn!" hun ſærdig bliver,

Og den venſtabelige Lampe ſlukke vil.

Klirr! klirr! igien det lod ſig høre,

"Min Gud hvad kan den Larm da giøre?"

Et Spøgelfe det viſt nok være maa,

Ved denne Tid omkring de gaae."

Al ſægtſe nu blegnet Læbe dirred';

Med uvis Haand et Kors hun for ſig ſlog,

Og med den anden Lampen tog,

Og holdt den høit; de ſtore Wine ſtirred'

Paa Windverne; men nærmere til dem

Hun ikke vovede at ſætte Foden frem.

*

*

*

Den forelskede Waldemar blev
 utaalmodig! Han saae en Lampes Skimren
 svæve hist og her; det syntes ham tillige,
 at Skyggen af en Gestalt bevægede sig,
 og dog kom intet Hoved nær Vinduet.
 Paa ny greb han en lille Steen, men al-
 kerede gløvede, utaalmodighed hans Kasten
 mindre sikker, Vinduet var kun lidet, han
 kastede Stenen forbi Vinduet; han ær-
 grede sig, han kastede atter forbi; og jo
 meer han ærgrede sig, des oftere forseilede
 han sit Sigte. Endelig greb han en heel
 Haandfuld Sand. Flirr! flirr! flirr! lød
 det fra Vinduet.

“Hellige Jomfru! hvad kan det være!”
 En kold Gysen giennemfoer hendes skionne
 Lemmer; hun nærmiede sig Vinduet, dog
 vovede hun ikke, at aabne det. Da kom
 det hende pludselig for, som hun fiende-
 lig hørde nogen hoste — hem! hem! —
 hun lyste stærkt til, og hørde tydelig
 — pff! pff! — Hum! tænkte hun, et

Spøgelse kan det dog vel ikke være. Aldrig har jeg hørt, at et Spøgelse kan sige hem! hem! hoste, eller raabe pst! pst! Men hvem kan det være? — Da foer en Lynstraale hende giennem Sjælen, og kastede Lys til Waldemars Billede. “Skulde han — var det muligt — kunde han — men hvorfor ikke?” Wips var Vindvet aaben.

Gertrud! hvisttede han. Waldemar! hvisttede hun.

“Er det Dig?”

“Ja, det er mig.”

“Min Gud! hvorledes er Du kommen herop?”

“Nof! jeg er her uden for, sund og frisk; var jeg kun allerede oppe hos Dig!”

De fladrede længe, de fladrede meget, men altid den gamle Bise. Ynglingen satte sit Liv paa Spil for denne Samtale, en Fredie havde ikke villet vove en Hviid for den. Talen var om deres Kiærlighed,

og om deres Kiærlighed. Derpaa klagede og klagede de over Jørgen og Geert, over Tolbass og Hollerbol.

En af disse fire var ulukkeligvis ikke saa meget langt borte. Denne Ene var Tolbass, der i Nattens Stillehed travede om i Gaarden. Et Vindstød førte Lyden af menneskelige Stemmer til hans Øre; ja han hørde tydelig tvende gange sit Navn. Strax nærmede han sig til Børgens Bagport ud mod Klippen, oploftede pludselig sin Stemme med en saa uforkammet Hylen, at alle Naboelovens Hunde vækkedes, de skrækkede Ugler flagede om, Gertrud løftede Bindevet hastig og ængstlig til, og Waldemar gled hastig og ængstlig ned af Klippen.

“Det er betænkeligt,” sagde Comthuren den næste Dag, “min Tolbass gjorde i Nat en græselig Alarm ved Bage-

porten. Har Du intet mærket Gertrud?"

"Nei," sagde hun, og hendes kinder blussede: thi med den første Løgn gaaer det, ligesom med den første Priis Tobak, ved denne nyser man, og ved bliir rødmer man. Den gamle Onkel gav ikke Vagt herpaa, ingen Mistanke kom i hans Gist; han var i Angst for Røvere, dog ikke for Pigerøvere.

"Man maa passe det Paf op!" brummede Geert von Wellingrade. "Tobak skal holde Vagt udenfor Bagporten?"

Gertrud hørde det, og det behagede hende ikke; thi hvorledes skulde hun advare den troe Yngling? At han atter vilde komme, det sagde hendes Hjerter hende.

Gaa stod hun da-i sit Kammervindeue, vaagen og ventende, bedende og bævende, lige til Midnat. Tobak er endelig færdig ben i en Krog, og snorfer.

Matten var skien og klar. Den lange Hermann (et Taarn i Hofborgen) fastede sin Skygge langt over Borggraven. Torbisten brummer, og Vagtelen surrer i det høje Græs. "Åh! hvi føler jeg mig saa ængsteig vel!" saade Waldemar lyttende og lurende. Brum fiære Torbist, sur fiære Vagtel, men brum og sur mig ikke min Elskede i Søvn. "Eh! Domkirkeens Klokke slaaer Solv. Kæst op ad den stejle Klippevæg! Inden i mig Ungdom og Kiærlighed, udenfor den venlige Maane! til højre Mod, til Venstre Haab! saa flavrer man op i Himlen.

Han flavrede, han snublede! Nu flagrede hans Kaardegeheæng i en Tiern. Lad det flagre i Aftenvinden, saa skræmmer det Ornen, som forfølger den elskende Lærke. — Han steg højere og højere op, nu reeb en Green hans gule Riddervams ita. Lad rives ita, hvad ikke vil hol-

de; saa bliver du Glodderen liid, og tiger
ger sødt om Siærlighed.

Stakåndet arbejdede han sig mælsom
opad, o vee! nu skær en Steen hans
sterke Haand! Lad kun bløde! Hjertet er
dog sundt og friskt. Velan! vi er ved
Maaset.

Gertrud hører denne Raablen. "Hielp,
hellige Ursula! Hun rækker sin Svanehals
udaf Bindvet, seer ængstlig efter Tol-
basse. Han snorker endnu; hans Næse
er skjult af det lange, krøllede, Haar;
måske opsnuser han ikke den dristige Siærlig-
hed.

Alt griber Waldemar den første
Gierdepæl, og svinger sig hastig op paa
Høiens Spids. Pff! Indder det ovenfra.
Pff! Indder det nedenfra. Den varme
Sommerluft forde Elskovens Hvissen fra
et Dre til et andet; dog desværre ogsaa
til Tolbasses haarstulte Dre; det spids-
ledes og rejse sig, og faldte Næsen til

Hjelp; flux skyndte Trolbaste sig ud af sin Sovestrog.

Den unge Ridder, hvis God var undgaaet Klippens skarpe Stene, ahnede det ikke, at skarpere Tander truede ham, og slog det høje Been modigen over Gierdet. Pludseligen fælde han sig ikke just lempeligen angrebet; forgæves beslyttede han af sine stive Støvler; Trolbastes Tand trænger ind i hans blodfulde Læg, den ulykkelige Ungling giver et uvilkaarligt Smerteris fra sig, han føler Blodet løbe ham varmt ned af Foden; snart lader denne Helvedhund ham løs, for ved sit tærdnende Bane, Bane at falde paa Husets Toff; men saasnart hans Fange gjør mindste Bevægelse til at undsige, antaster den ham med nyt Raserie, og holder ham fast.

Waldemar skær Tænder og bider sig i Læberne, for at dølge sin Smerte. Muet Sværd ved Siden, ingen Dolk i

Beltet, ingen Kniv i Lommen. Han rykker med Magt i nærmeste Gjerdepæl; Angest, Bimerke, Fortvivlelse forøger hans Kræfter, han rykker Pælen op; svinger den højt, og lader den centnertung falde ned paa Kolbass. Strax trækker denne Landen ind, og tumler med Morderhvelen fem. Skridt tilbage! Derved vandt Ridderen Tid, til at kunne svinge det sunde venstre Been efter det højre, og modigen springer han ind i Haven.

En ny håard Kamp begyndte nu: Kolbass gif rasende løb paa ham, ikke agtende de mange Glag den fik, og da dens mandige Modstander i et Qieblif svingede den beskyttende Rølle altfor høit, løb den ham ind under Armen, og greb ham rasende i Brynnet. Nu var der intet tilbage for den ullykkelige, forvovne, Elfvæbstridder, end at fælde Gjerdepælen fra sig, og at slunge begge sine nervefulde

Arme fast om sin forbitrede Fiendes haarfulde Næsse.

Dog han var kun en halv Samson, og Kolbask en heel Løve. Allerede gnavede den skarpe Tand i Waldemars Bryst, allerede randt Blodet udaf hans Arme, hans Kræfter forlod ham, han vakler, det fortner for hans Dine, han segner til Jorden — og den onde Time er kommen, da Kolbask ved en blodig, grusom, Død vil forevige sin gamle Herres indgroede Had og rasende Forbitrelse mod Mxføls Familie.

Der ligger det blodige Offer under sin Elskedes Vindve! Med skingrende Gremme skriger hun forgieves om Hielp; og i sin Angst river hun Haaret af sig. Det sidste Suk doer paa hendes Læber, hun skælver tilbage, tumler henmod Døren, segner, og bliver afmægtig liggende ved Dørtærskelen.

Men hvad er det for et Udyr, af Skabning som en Bjørn, der springer op af Klippen, styrter rasende og fraadende over Holbæk, kaster ham til Jorden, som Stormvinden Tørretræet, griber ham og bider ham i Struben, river hans Hud i blodige Slænger, lader den Overbundne ligge livløs, springer logrende til Waldemar, og stikker Blodet af hans Saar.

Hvem var den gode Aand, der hjalp som forbarmede sig? var det Ursula i en Bjørneskikkelse? var det Sanct Georg, Unglingens Skytspatron? — nei, det var Hollerbol, den troe Hund Hollerbol! der med Hundeomhed elskede sin unge Herre, og hvis Høimodighed i dette afgjørende Minut glemte alle de Ulygl, som fortredelig Lyne ofte havde tildeelt den. Den var, jeg veed ikke hvorledes, i denne Nat kommen paa den unges Eventyrers Spor, og havde eftersnuset ham saa længe, indtil den ved Klippens Fod

opvagede den majsommelige Stf. Hvad der
lyftedes hiin ved Kærlighed, det gjordes
muligt for Hollerbøl ved Instinkt.
Han flatterede ham efter, og kom i rette
Tid, for at redde Unglingens Liv.

Den troe Hollerbøl staaer endnu
stædse og sliffer den unge Ridders Saar,
der langsom kom til sig selv, og som op-
vaagnende af en søm Drøm, befinder
sig, istedetfor i Gertruds Arme, imel-
lem Hollerbøl's Been. "Hollerbøl;
hvor kommer Du her?" ere hans første
Ord. Hollerbøl logrer venlig og tler.
Han brouter ikke af sine Handlinger; i det
Nieblik, den Overvundne udstrækker alle
fire, har den forglemt den hele Kamp.

Waldemar seer med Forundring
Kjenden svømme i sit Blod, hvis sagte
Stønnen røber endnu lidt Liv. Og da
Ben Hollerbøl mærker denne sagte
Stønnen, tager den ham endnu engang
fæ, giennevbider Struben, kyster den

fnærende, og lader den falde. Da er udsæ-
 færet Unglingen, hvem der havde reddet
 ham, medens han af Usinagt var segnet
 ned i Græsset.

Unglingen opløfter nu sine Dine, Oer-
 truds Vindue staaer endnu aaben. Han
 stirrer, og seer dog intet; han lytter, og
 hører dog intet. "Hvad kan denne Døds-
 stilhed betyde?" Ja, Dødsstilhed er der
 oppe; men i Huset bliver det muntert og
 levende, man løber om med Pysene, man
 staaer med Dørene, Portene knirke, Nag-
 lerne rasle; Stemmer raabe, Stemmer
 svare, først langt fra, saa nærmere og sidst
 nærmere Gædporten.

Alt trænger et Gaffelsfin sig giennem
 Portens Sprækker, den unge Ridder an-
 seer det for Overmod at maale sig med
 den hele Skare, især som faaret, frastø-
 løst, uden Baaben og Bærge. Han sam-
 ler altsaa sine sidste Bræster, springer

over Hegnet, og Hollerbøl bag efter. Derpaa gaaer det flur rask ned af Klippen: og nu ere de i Sikkerhed. Waldemar løser sig hjem, forbinder Saarene saa godt han kan, kryber i Sengen, og Hollerbøl faster sig for hans Fødder.

Natten er skion og klar. Vi, som roligere see til paa Kampen, ville dvæle en smule bag Hegnet, for at erfare, hvad der endelig kommer ud af dette Hvirvar.

Alt aabner Baavorten sig. Tvende Svende træde frem med Gaffler i Hænderne, med blotte Been og i bare Skjorter, den blege Grygt staaer malet paa deres Kinder. Indsvøbt i en Skindpelts følger Ridder Gert von Willingrade med et vældigt Sværd under Armen. Gruppen strider langsom fremad, mistroisk skelende til alle Sider, Haaret rejser sig paa Hovedet af Svendene, og en kold Gysen gennemfarer deres hele Krop.

“Hielp, hellige Benedix! hvad er det? der ligger den skæffels Tolbass! Ganden har drejet Halsen om paa den.”

“Vox Hedninger og Moskovitter!”
 bandede den gamle Comthur. — Lys hid, I Svende! — Ja, det er min Tolbass! forflænget, Struben bidt over. Gud skaae os bi! det gaar ikke rigtigt til! den fule Aand alene kunde bekæmpe min Tolbass.”

Han overrækker den nærmeste af sine Svende sit Sværd, kaster sig over det varme Liig, beføler det, ruffer i det; forgæves! Hundesjælen er faren ud! — Nu overlod han sig ganske til sin billige Smerte, Skindpelsen flagede om hans nøgne Lænder, vild sprang han op, og brølede i Luften:

“O Tolbass! Tolbass! Bjørnehundenes Krone, den Wellingradiske Grammes Stolthed og Dyr! min Jagtsvend! min redelige Stalbroer! hvem skal nu

Glad togre mig imøde! hvem skal nu en-
gang byle paa min Grav! — O. Tol-
bass! Tolbass! du er død! hvor vil
den gamle Yrkef triumphere! hans
Hollerbot har nu ikke længere nogen
Medbeiler!”

Gaa flager den nedbøjede Mimrod,
og, overvældet af Smerte, river han Nat-
buen af sin skaldede Tase. Han gnider
den imellem de knoklede Fingre med Rive
Blik paa det elskede Liig.

“Herr, Ridder,” hviskede den af hans
Gvende, som stod ved venstre Side; “see
i Været, Gud være os alle naadig! Dra-
gen er støjet ind af Brosten Gertruds
aabne Vindue.

Den gamle Herre opvaagnede ved
disse Ord. “O vee! den fule Mand har
ogsaa sønderstødt min Myndling. Op!
op! maa skee der Hjelp endnu!

De stæmpede nu alle tre ind igiennem Porten op af Vindeltrappen, langs med den smalle Gang udenfor Frøkenens Dør. Pof! pof! pof! "Gertrud luf op!" Der bevæger sig intet. Pof! pof! pof! "Gertrud sover Du?" Ingen Lyd, intet Aandedræt.

"O vee mig stakkels gamle Mand! Djævelen har myrdet, hvad der var mig kjærrest! Guldpass og Erude ere henfarne! Herfrem i Svende! henter et Jern, og brækker Døren op."

Svendene adlyde. Hængslerne knirke, Døren knager, et stærkt Godstød: og nu stjer den op. Der ligger den arme Pige endnu uden Samling ved Dørtærskelen, hendes blaae Øie lyser ikke, hendes skønne Barm hæver sig ikke. Den gamle Onkel lægger sin Haand paa hendes Hjerte. "Det slaaer dog endnu. Kom med Vandkanden!"

Rundelig gæder han hende en Strom over Ansigtet, saa Vandet løber fra de blonde

Løfter ned paa Barinen, og strax aabner et dybt Suk de fast tilsluttede Læber.

“Hun lever! hastig med hende i Sengen! fald paa Kammerpigen!”

Kammerpigen kommer, Svendene gaae, Gertrud bæres i den varme Seng. Neppe har den bløde Duun snoet sig om hendes deilige Lemmer, saa løber det unge raske Blod igien som tilforn, Læbe og Kind blomstre i Rosenfarve, og det violblaae Øje aabner sig.

“Lever han?” er hendes første Ord: “lever han, eller er han død?”

“Hvem, Barn?”

“Min Waldemar! Red! hjælp! riv Tolbask bort fra ham!”

Waldemar og Tolbask, hvad have de med hinanden at gjøre?”

“Af, fiære Dufel, red ham! er han endog Ederes Fiendes Son, saa er han dog et Menneske, og I bør som Christen vise Barmhertighed.”

“Hvor er han da?”

“I Haven, der er han flattret op af Klippen.”

“Vige, Du er ikke ved fuld Samling. Waldemar op af Klippen! Waldemar i min Have! og din gamle Onkel skal lede ham ind i dit Sovesammer!”

“Nei dog, nei! kun rive Tolbasse fra ham. Den ombringer ham!”

Der stikker noget under. Har Tolbasse anfaldet ham?

“O Gud! har jeg ikke seet hans Blod flyde?”

“Tolbasses Blod?”

“Nei! nei! den unge Ridders Blod. D lad mig selv komme ned!”

Hun vilde springe ud af Sengen; Comthuren griber hende ved Skuldrene, og trykker hende ned i Dynerne, som han vilde knuse hende.

“Djævelen,” raabde han stømmende af Brede, “har fort Waldemar herop gennem Lusten, for at bedrage min Nyndling, og myrde min stakkels Eolbask.”

“Er Eolbask død? nu Gud og den hellige Ursula være Tak!”

Dette Guf, gif rigtig nok den gode pige fra Hiertet, men man maa ikke sige alt, hvad der gaaer fra Hiertet. Den gamle Ridder pasede som en Tiger. — “Gud, være mig Gaa, sandt naadig i min Dødsstund, som Du skal poenigere, derfor i en Dragt af Haardug,” —

Efter disse Ord skied han Kammerpigen foran sig, styrtede ud, og slog Skode for Kammerdøren udenil.

Med lange Skridt trampede Comthuren op og ned i sin Baabensal. Neppe oplyste Morgensolen St. Olai Kirkeetaarn, da skreg han ud af det hvælvede Vindue: “Rudolf! sadle flux den Brune!”

Den Brune blev født, Ridderen kom i Hast i sin Læderbams, omgjordede sig med Sværdet, forgtende sin Eggesøbe, og svingede sig fastende paa den stampende Hest. Porten blev aabnet, Rytteren travede ud, Vægteren i Kuppelporten lod Bindelbroen falde, Hestehoven dundrede. Den stolte Hingst vrinßer i den friske Morgenluft, og bærer lydig sin høvnelystne Herre til det baltiske Havs Bredde.

Bølgerne rasle sagte, Maagerne flage, om, Havne og Krager skrige, Bønderne fiøre til Torvs, deres Hjul knirke, den gamle Ridder er død. Ubevægelig, mørk, stirrer han frem for sig, kun i Fødderne er der Liv, thi den langtstakkede Spore trykkes alt dybere og dybere ind i Hestens Ribbeen. Den Brune, uvant til slig Tiltale, slaaer bagop, saa Sand og Vanddraaber ryge Rytteren om Dreenc, pruster og snyser, overfraader Bidielet, og slyber i Hast til de fromme Birgitte, Søstres Klosterport.

Her! raaber Ridderen, hi er ved
 Maaler! - rask springet han af, og binder
 den svedte Hingst ved Portens Ring.
 Derpaa trækker han i Strængen, een-
 gang, to gange, tre gange. Kloffen In-
 der stærkt, dog bevæger sig ikke det
 mindste. Det var saa tidlig; de fromme
 Jomfruer drøinte endnu om de Synder, som
 de vaagende maatte udsone ved Bønner.
 Den Utaalmodige trækker stærkere. "Jeg
 kommer strax!" skriger en fin Stemme.
 Og nu hører man Høglernes rasle, en
 lille tilgitteret Puge aabnes, et lyst Hoved
 lader sig see bag den, med røde hængende
 Kinder, venlig og velsødt. "Hvem der?"
 Inder Portnerens Stemme: "hvad er
 Ederes Begiering, strænge Herre?"
 "Ugribare Jomfru, I vilde behage,
 at berette Fru Abbedissen, at Ridder Geert
 von Wellingrade, Comthur i Revål,
 staaer her ved Porten, og anmoder om et
 Samtale med hende."

III. "Strænge Ridder," Ederes Begiering skal jeg strax efterkomme."

Ikke længe efter saa rasle Nøglerne paa ny, Gitterluffet tilsluttes, og Porten lukkes op. "Gud være med Eder, strænge Herre! Træd nærmere, og dvæl i Talesalen et Dieblif; Frue Abbedissen har strax endt sin Andagt."

Abbedissen Elisabeth von Puggenhusen traadte med ærbar Mine og afmaalte Skridt ind i Talesalen, med en velfæmmet lille spansk Hund under Armen. Elisabeth og Ridder Geert vare Naboebørn, de havde kiendt hinanden, da de endnu bleve kaldte, hun Frøken Lise, og han Junfer Geert; og Junfer Geert og Frøken Lise havde tumlet sig mangen dejlig Sommeraften i det Grønne paa Borgpladsen. Men siden den Tid havde Alt faaet 'en stor Forandring.

Efter de første Hverdagscomplimenter begyndte Ridderen at udøse sin Ruiner-

“Ærværdige Frue!” saaledes tog han til Orde: “J erindrer Eder vel endnu fra Eders Ungdomsaar den store sorte Murqui, som min salig Fader vogtede som sin Diesteen, og som i hele Omegnen ikke havde sin Lige.”

Abbedissen. Jo, den erindrer jeg ret vel. Det var et vakkert Bæst, en Skræk for Bjørne og Ulve.

Comthuren. Ja! deri har De Ret. Dens Ben hvile nu under en Høj af mine fædrene Godser, hvor en ung Eeg grønnes. Dens Dyder levede endnu til i Gaar i min vakre Kolbask, hvis Bæstefader den var. Nu er den hedsfaren, og dens Blod raaber om Hævn!

Abbedissen. Hvad kunne nogle stakkels Klosterfruer udrette i denne Henseende?

Comthuren. Hør mig. Min Søster Bertha døde, og efterlod mig en Datter. Hun har lagt sig efter en Knos,

der ved Nattetider sniger sig under hendes Vindue. Der traf han min Toldask, og myrdede den. Da svor jeg højt og dyrt, Pigen skulde i en Dragt af Haardug gjøre Bod til sit Livs Ende! Derfor kom jeg her til Eder, ærværdige Frue, og min Begiering er: at I vilde for gammelt Vennskab tage min usædelige Myndling under Eders Opsigt, indspærre hende i et velforvaret Kammer, og efter overstandens Proveaar indvie hende til den hellige Virgittes Klosterfrue. Ridder Geert von Wellingrade sørger for Himmelbrudens Udstyr.

Ved de sidste Ord bevægede Fru Abbedissens Hage sig med huld Venlighed. Hun forudsendte et fromt Suk, og sagde: "Et Kammer er i Beredskab til at imodtage det onde Verdensbarn. Insluttet af Laase og Mure, ved Hudflætning og Sprængen, ville vi med Sagtmodighed lære hende at forsfætte Kiødet."

Comthuren. Velan, mit Erinde
er fuldbragt. Nu raaber blodig Hævn
mig tilbage til Staden; med mit Sværd
vil jeg indgrave Navnet Tolbask i den
unge Dykøls Hjerte.

Abbedissen. Ikke saa, frænge
Ridder. Lad en lille Paamindelse røre
Eder's saarede Hjerte. Hævn sømmer sig
ikke for en Kristen; ikke heller maa man
hænge sit Hjerte til Kreaturet.

Comthuren. I taler, fromme
Frue, som I forstaaer det. Dog vædder
jeg, I vilde gebærde Eder meget ublid,
om — (her aabnede han Vinduet, og greb
den lille spanske Hund ved Hovedet), om
jeg kastede Eder's lille Nyndling herud.

Fru Abbedissen modsatte sig, holdt sin
lille Hund fast indstuttet i sine Arme, og havde
intet videre at indvende. "I Aften bringer
jeg Eder min Nyndling," var hans
sidste Ord, da han svingede sig op paa
den brune Hingst.

Nu travede, han afsted. Vi ville imidlertid forføje os til Waldemars Sovestammer, og fikke ind giennem en Spærre paa Døren.

Solen stod allerede høit paa Himlen, da den unge Ridder, gabende og strækkende sig, opspilede Vinene; den forgangne Nats Hændelser svævede som en Feberdrøm for hans Husommelse. En rolig Søvn havde vederkvæget ham. Han sprang hurtig op fra sit Straaehynde, vaskede og salvede sine Saar, og begyndte munter at klæde sig paa.

Da han saaledes stod for Vinduet, og nynnede en munter Kiærlighedsfang, traadte en Svend ind, som bar paa Armen det Wellinggradiske Vaaben. Stærk slog Unglingens Hjerter ved Synet af ham. "Guds Fred! hvad bringer du mig?"

Svenden. Jeg er sendt fra min ædle mandhaftige Herre, Ridder Geert von Wellingrade, Comthur i Reval, til

Ridder Waldemar von Myrhol, ham
Gud fordomme!

Waldemar. Bød din Herre Dig, at
tale saaledes?

Gvenden. Ord for Ord saaledes.
Du er — saa siger den strænge Herr Com-
thur — Du er som en Røver ved Midnats-
tid trængt ind imellem mine Mure, har for-
ført min sødelige Myndling, og dræbt min
Kolbask.

“Du har løjet, og atter løjet,” skreg
Waldemar, hvis unge Blod flux be-
gyndte at koge. “Forbandet være den
Klaffertand, der vover at sætte den mindste
Plet paa Froken Gertrud von Scha-
renbergs Ære! Den vil jeg bevise med
Pantse og Sværd, ved Dag og ved Nat,
at han er en skændig Løgner!”

Gvenden. Herr Ridder, jeg talede
efter min Herres Ordre, og kaster Eder Strids-
handsken for Toden. I Middagstunden ri-

der Ridder Geert til Sandbjerget udenfor Staden.

Waldemar, hvis blussende Ungdomsild dæmpedes af de gamle Ridderkikke, satte sig med Anstand, tog Handsken op, og sagde sindig: "Har Du intet videre at sige?"

"Intet."

"Gaa gaa med Gud! Min Hilsen! Jeg skal komme."

Svenden gik ned ad Trappen, og Waldemar op ad den til den gamle Ridder Sorgen. "Fader, jeg skal i Dag slaaes i en Evfæmp."

"Gaae i mit Rustkammer, og vælg Dig et godt Sværd."

Waldemar havde Døren alt i Haanden, da den Gamle raabte: "Et Ord, min Søn! hvem er din Modstander?"

"Ridder Geert von Wellingrade."

"Comthuren?"

“Just han. Jeg elsker hans Myndling, og det vil han ikke lide.”

“Det gior han ret i.”

“Jeg har i Nat under hendes Vindue begiert at holde en sædelig og venstabelig Samtale med hende; der har hans Tolbass overfaldet mig.”

“Nu? jeg haaber, Du har lagt den?”

“Uden Waaben og Værge kunde jeg ikke faae Bugt med den; men vor Høllerbol — ”

“Vor Høllerbol? hurtig! hvad videre?”

“Den har bidt Tolbass ihjel.”

“Jufhei! Du bringer mig et glædeligt Budskab!” Han sprang op af Stolen, og trykde ham efter to og tyve Aars Forløb forstegang igien i sine faderlige Arme. “Har jeg ikke altid sagt, at Høllerbol er en ganske anden Hund, end hiint dørste Bæst?”

“Hvad videre, fætre Søn? Har Comthueren sendt Dig en Udfordring?”

“Nu nys gif en af hans Svende framig, der efter mange Forhaanelser fastede Handfæen for mine Fødder, og bestemte Middagsstunden til en Tvekamp paa Sandbjerget.”

“Saa drag hen, min Søn! tag det bedste Sværd udaf mit Rustkammer, den bedste Hest udaf min Stald; og vender Du seirende tilbage, saa skienker jeg Dig begge.”

Waldemar gif og væbnede sig, og da Kloffen slog Tolv, da trampede Hestehoven allerede paa Sandbjerget bag om Neval, hvor nu omstunder Veien fører til Vernau. Ved sin Høfte hang han et bredt, og kort Sværd, paa Epidsen af hans Pantse vaje de en blaa Fane; hans Stammes Waaben, to Stridsøxer og en Krone vare indvirkede deri med Guld. Han havde opslagen Visir, Ansigtet vendt mod Stadens Porte; utaalmodig stampede hans Hest i Sandet.

En sort Jæderbust bærer sig alt bøl-
geagtig over Broen, en Rytter i Harnisk
nærmer sig i fuld Galop. Nu synker han
ned i Dalen, nu skjuler en Høi ham for
Øiet; her er han forsvunden, hist kommer
han efterhånden igienstilende, rask traver
Hesten i den dybe Sand, og hvor Høien be-
dømmes af det Grønne, der flyder den frem,
lettelia berørende Græsset.

Nu see Ridderne hinanden skift i Vin-
ne, og rask er begge Vise stuttes. Uden at
opholde sig med foragtelig Dødsstrid, fare de
forbittrede mod hinanden, og Pantserne bræk-
kes, Splinterne hvine i Luften, men ingen
af dem vakler i Sædlen. Behændigen gjør
de sig løse af Stigboilerne, springe ned,
trække Sværdene, og det blanke Jern glimrer
i Søelstraalerne. Døt som Hagl banker Slag
paa Slag, saa Harniskerne flirre, i Hjelmer-
ne Bugler, i Sværdene Skaar; alt trættes
Armen, alt bliver Handedrættet slaffet, men
endnu flyder ingen Draabe Blod.

Waldemar, stotende paa sin Ungdomskraft, seer nu et gunstigt Øieblik, springer den gamle Ridder ind paa Livet under hans Sværd, omsnoer ham med begge Arme, som Herkules engang omslængede de hedske Kamper, og kaster den kraftløse Olding til Jorden.

“Gjældte Anegt!” skriger den gamle Comthur, væltende sig i Sandet. Den unge Ridder strækker sit Kne paa Modstanderens Bryll, og sætter ham Sværdet for Strubehalsen. “Dit Liv er i min Magt, jeg skænker Dig det. : Forglemt og tilgivet være Spot og Forhaanelse; men giv mig din Myndling til Hustru. Ellers skal hun blive druknet i Østersøen, eller blive skjæret ned af Klippen fra sit Kammervindue!”

“Jeg tørster ikke efter dit Blod, thi det flyder ogsaa i Gættens Årer. . . . Jeg sværger jeg Dig ved Gud og min Ære! jeg

„giver ikke slip paa Tigen. Jeg er som Du, Adelsmand, og Ridder, ogsaa har Himlen rigelig velsignet mig med Godser; hvad har Du imod mig og min Slægt!”

Da Waldemar seer, at hverken Fornuft eller Magt kan foemulde Comthuren, springer han op, svinger sig paa sin Hest, træder afsted, og lader den Trodsige ligge.

Med ingen Møje reiser sig endelig Comthuren op af Sandet, søger bestæmmet sit Sværd, og stifter det med en Fed i Skeden. Afsnægtig Hævn søger i hans Barin, — afsnægtig? nei, han finder endog uden Sværd Vej til Unglingens Hjerte; thi neppe er han kommen tilbage paa sin Borg, saa lader han strax spænde for sin gamle Vogn; Broken Gærttrud maa tilføre sit Ansigt, og nedbæres næsten uden Bevidsthed, og kastes paa Vognen — og rask har den afsted over Stof og Steen, den gamle Morbroer træder bagæfter, hendes

Samren og Guffen rørér ham ikke; brantén
 Tavshed tilluffer hans haarde Hjerte.

Den ulykkelige Pige! hun veed ikke
 endnu, hvilket Uvejr der skal morkne hendes
 Ungdoms Vaar. Gertrüd mener, man vil
 føre hende til sin Morbroers Landgods, et øde
 Sted ved Peipussøe, beboet af Ørne; Maager,
 Bjørne, Ulve og Elsdyr, vaadt og foldt,
 omfængget af gamle Fyrer; og at hun der
 skal henseørge sin Ungdom, indtil Kiærlighed
 forløser hende. Thi Waldemar er tro,
 det siger hendes Hjerte; sikkerlig! sikkerlig! han
 vil engang finde Middel til at drage hende ud
 fra hine Fyrers Skygge frem til Kiærlig-
 heds Soelkin.

Allerede dreier Bognen af paa venstre
 Haand fra Vejen, Hestene trække møjsom op
 af den stejle Høj, hist ligger Marienthaf;
 hastig rulle Hjulene ned ad Høien. Prø! der
 staae de udenfor Porten. Det venlige tykke
 Hoved med de røde hængende Kinder staaer
 alt paa Luur, Skoden flirrer, Porten kna-

ger, Søster Agathe valtrer frem, maaler den tilflorede Pige med nysgierrige, talende Øjne, og modtager Slagtofferet.

“Bød her for dine Synder!” siger den gamle Comthur, og uden at byde Farvel, vender han Hesten. “Min Hilsen til Bræ Abbedissen!” Nu farer han afsted, og med ham forlader Haabet Gertrud. Den ulykkelige Pige vabler ind i Talesalen, og sægner osmægtig ned.

Elisabet von Puggenhausen lader sig see med sin lille Hund under Armen, og fire til fem bedagede Søstre. Med sødmodig, fromme, glatte, Ansigter, og en Stemme fuld af Salvelse, holdt de for deres Offer. Jam en skønne, lang og bred, Sermon over Verdens Forfængelighed, den syndige Elskov, og Eensomhedens Lykke. Men, da de kraftfulde Trøstesord ikke forskaffede Gertrud nogen Lindring, ledsagede man hende ned i sit Kammer, og anbefalede hende Bonnen. Hun fandt en liden Seng, Bord, Stool og

Eruffte, det var alt. Man lod den Væ-
niterende alene med Gud og W a l d e m a r.

Et veltilgittret Vindve vendte ud til
den skummende Østersøe. Paa højre Haand,
ganske nærved, laae en underjordisk Gang,
stille og gyselig, paa hvis Rng en kelig Wind-
overstrøg det magre Græs med den hvide
Sand. En Krage sad paa et udgaact Træ
og skreg, Nonnerne sang i Kirken, og Død-
ningehvret piffede i Væggen.

Lad os forlade den arme Vige, den
Ulykkelige er helst alene. Vi vende tilbage
til Staden, hvor det hundredtunge Angte
allerede hvissende frembar fra Øre til Øre
den Efterretning: at Froken von S c h a-
r e n b e r g skulde være en Birgitte-Nonne.
Det natlige Eventyr, rigelig udstaffet med
Tillæg, gik fra Mund-til Mund: de gamle
Matroner ved Spinderokken forsede sig, og
snakkede meget; de unge Piger ved Væver-
stolen bleve rede, og sagde intet; de ade-

lige Junkere stak Hovederne sammen, og sagde: ih, det er Skade!

Waldemar var ikke den sidste, som fik denne sørgelige Tidende at høre; En tjenstfærdig, gæstfæst og snaksom Tante bragde ham den saa frisk, som hun selv havde faaet den. Om han græd eller bandede, fortæller Kroniken ikke noget om. Formodentlig gjorde han begge Dele, som det sig bør. Næste Morgen ganske tidlig maatte hans Svend sadle hans Stridshest, han væbnede sig, og reed ud — hvorhen? det vidste ingen. Først længe efter erfarede hans Fader, at han havde foretaget sig et Tog imod Moskovitterne, og fægtede, under Nowgorods Fahne, for Forsten Mojaisk, som Czar Wassili Wassilewitsch havde fordrevet til Liefland.

“Af!” udbrod den gamle Ridder Jørgen: “naar han kun bringer Hollerbol sund tilbage!” Thi Hollerbol var trolig fulgt med sin unge Herre.

! i Comthurens glædede sig, og Gertrud saae med stum Angest Enden paa sit Prøveaar imøde! —

Holbæk og Hollerbøl! I Helte i denne sande Historie! hvorfalder have troet, da eders Fru Moder kastede jer i en Krog af Stalden, at engang for eders Skyld en Kvinde skulde græde eensom, og en Ridder sætte imod Moskovitterne?

Ja, hun græd et heelt, langt, Aar, den stakkels Gertrud! og han kæmpede et heelt, langt, Aar, den kække Waldemar. Hun kom aldrig i Guds frie Luft, han kom aldrig inden for fire Vægge. Hun kæmpede mod Satan med Bøn, han kæmpede mod Moskovitterne med Sværdet; men hverken Satan eller Moskovitterne kunne sejre over Kærlighed. Den fulgde med Gertrud, for Bedestuet, den tumlede om med Waldemar i Gelten.

Nei, længere kan den unge Helt ikke udholde Traffikelsen. “Kom, Hollerbøl!

vi drage hjem." Saa udbrod han da et Aar var henrundet. "Under Klostermurene vil jeg bygge mig en Hytte, ved Kroppens Spærgelse med Vidskeslag vil jeg tilkæmpe mig Helligheds Rygte, og saa tidt Kloffen lyder til Hora, vil jeg iblandt hundrede Stemmer lytte efter min Piges Englestemme, indtil Dødsfloffen engang forkynder: den stakkels Eremit har endt sine Lidelser."

Saaledes sværmiede Ridderen paa Hjemreisen. Hæderværdige Saar vare hans Riddersold. Hest og Hund robede ligesom deres Herre, ved Magerhed, at de ikke havde lagt paa den doyne Side.

Alerede saae han langtsfra sin Fædres Stads Taarne, paa høire Haand i Dalen laae det stejle Kloster; bestraalet af Aftensolen. Paa Toppen af Laksbierget holdt han stille, med ubeskrivelig Rørelse skuede han ned, og en Taare faldt paa hans Jeruhandse. Fordybnet i en Samtale med

sig selv, blev han i Hast vækket af en forvirrende Lummel nedensfor. Han aabner Døren og seer, Unge og Gamle, til Hest og til Vogns, Riddere og Svende, Fruer og Frøkener. Den hele Landevej er skult, det vrimler i Dalen som i en Myrretue.

“Hvad er paa Færde? Hvilken hellig Fest høitideligholdes i Nat?” Under disse Tanker sætter Waldemar ned af Bjerget, og spørger det første Fog, han støder paa: “Hvorfra? hvorhen? hvad skal der skee?”

“Vi drage til Klosteret Marienthal, der skal i Morgen ganske tidlig en Nonne indflædes.”

“En Nonne? og hendes Navn? —”

“Frøken Gertrud von Scharenberg.”

“Gud i Himlen!” mere formaaede han ikke at stamme. Uden Lands og Samling rider han fremad: og den, der bliver hans fivte Die, hans lug-

blege Ansigt, bær igiennem den aabne
 Dør, inden undviger ham, og seer frugt-
 løst efter ham, som vilde han spørge:
 hvad er hændedes den Mand? Saaledes
 kom han ind i Staden til sin Faders
 Gaard.

“Guds Fred, Fader!”

“Guds Fred, min Søn! hvor kom-
 mer Du fra? Du seer ilde ud. Du har
 vist lidt megen Nød og Mangel? —”

“Der, Dreng, tag min Hest. Lev
 vel, Fader!”

“Hvorhen, min Søn?”

Waldemar er allerede borte; han
 løber op af en Gade, og ned af en an-
 den, og samler sine Krigskamerader. “Brø-
 dre! Venner! jeg forlanger en Riddertje-
 neste af Eder; afflaae I mig den, saa
 styrter jeg mig i Vandet!”

“Forlang, fixere Baabenbroder! hvil-
 kensomhelst Tjeneste du vil — vi ere be-
 redte til Skiemt og Alvor.”

“J fiender den ædle Pige, som jeg elsker. Uden mange Ord, seer mig i Ansigtet, der har Angsten skrevet mere, end jeg kan sige. Hun skal i Morgen indvies til Nonne. Brødre! hjælper mig at redde Jomfruen! Jeg kan hverken leve eller døe uden hende. Troe ikke, jeg er seig, fordi J see mig græde. J veed dog nok, at Moskovitterne have sølt mit Sværd. Vel troede Jeg, at glemme Pigen, og tumlede mig tappert om. Din Kiærlighed, sagde min Fader, sidder i dit varme Blod. Af! mit varme Blod har flydt ofte, men min Kiærlighed bliver altid lige hæftig. Derfor, kiære Baabenbrødre! hjælper mig at befrie hende, at jeg kan gøre hende til min Hustru; saa skal mine Børn engang nedbede Guds Velsignelse over eder.”

Hvad han taledes, har jeg fortælt eder; men hans angstfulde, blege, Ansigt, hans siælrende Stemme, hans halv tilbageholdne Taarer, bade mere rørende end

Ord. Unglingerne skode rundt om ham, Naturens Betsalenhed virkede kraftig.

Korte og tavse gav enhver ham et nordisk Haandtryk, som de vilde sige: Du forstaaer os. "Lad os samle os en Time for Midnat udenfor Jørgen von Mykøls Huus," sagde Knud von Ulfvenstjold, "vel forsynede med Vaaben og Bærge. Enhver bringe en Svend med sig, der bær en Stige. Op Waldemar! vær munter og ved godt Mod! Inden Dagen græder, er Gertrud din."

De raske Unglinger skiltes ad, og enhver ilede hjem, for at ruste sig til Eventyret. De holdt ogsaa alle ærligen Ord. Ved det aftalte Klokkeslet vrimlede det paa Gaden under Jørgen Mykøls Vinduer af Eværd og Stænger, Stiger og Brækjern. Naboerne kikkede igiennem Luger og Vinduer, og sagde: Gud frie os! hvad skal det betyde?

Imidlertid blev Tiden det væbnede Sel-
 skab næsten for lang; thi Hovedpersonen i de-
 res Forbund, Waldemar, lod sig ikke
 tilgive. Hvor bliver Du af, unge Helt?
 er Din Flamme udslukket? har Du for-
 glemt, at Gertrud om saa Timer for-
 mæles med en Brudgom, som ingen jor-
 diske Magt kan rive hende fra? Hermed!
 hermed! de haandfaste Svende vente. Til
 Hest! alt har Hanen galet Midnatstimen.
 Af! omsonst! — Ynglingen vridder sig
 grædende og tænderstærende paa et Stræde-
 bundt i en dyb Kielder. Der kastede hans
 haarde Fader ham ned, da han af den for-
 Alkede Ubesindiges Mund hørde det firkle-
 Anslag. “Sig der og jamre dig til i Mor-
 gen, indtil Alt er forbi.”
 Med dobbelte Skoder forvarer han
 Jern. Døren, stiger op, aabner Bindvet,
 seer ud, og siger til den nedensfor vrimglende
 Mængde: “Ridder Waldemar von Dr-
 fol formelder eder sin Hilsen, og takker

før eders adde Bølge. Men da hans raske Gind har affølet sig, og Stændselen af et Kirkerov svæver ham for Døen; saa beder han; at enhver vilde drage rolig hjem og lægge sig paa sit Bænk. Med disse Ord slaaer han Vinduet, og Lydene i Huset sluffes.

Saa Reden under, staar de og gaar med aabne Munde op til de mørke Vinduer, og den ene spørger den anden; Hvad skal det betynde? — Da nu Alt bliver stille og roligt, og efter en halv Time endnu ingen Bølge i Aften kommer i sigt; saa udslukkes endelig Taalmodigheds svage Damp; de vakre Gvende adspredte sig, og forsvandt efterhaanden, som Gnisterne i et Stykke opbrændt Papir.

Hvilken Engel redder nu den blinde løse Pige, der i hæn eensomme Kiøder kæmper imellem Liv og Død! Alt er Gæsen udsprejdt, til at afmeje hendes Silke; Haar, alt er de Levendes Grav aabnet under hendes Fødder.

Den hele Dag, til langt ud paa Natten havde i Klosteret Alt været i Bestræbelse; Kirke og Korsgang blev pyntelig fejede, brodeerte Tæpper hængde over Altarne, Helligbillederne kostelig paaflædte, Choret smykket med friske Blomster, og Alt paa det prægtigste udstaferet til at modtage den festlige Morgen.

Nu var det mørkt Nat, og kun Nymmanen tittede undertiden frem gennem Skyerne, hvilkene Stormvind drev fra Norden til Syden. Skyerne syntes at fligte hurtigt bort, for at undgaae Morgens Stomme, og Østersøen hylede ved Gertruds Bindve.

Stakkels Gertrud! med blege Kinder skuer hun op til de sorte Skyer, og ønsker at undflye, ligesom hine. Forgæves, Haabet er vejet fra hende. Haabet betrådte aldrig en Klosterports Dørtærskel. "Frelø mig! frels mig, Gud! thi du alene kan frelse mig!"

Denne forte, inderlige, Bøn fra det be-
ængstede Hjerte: "Frels mig! frels mig,
Gud!" trængde igiennem Jern, Stænger
og Laase, igiennem Storm og Skner, op til
Forbarmersens Throne! —

Men hvilket klart Skin kommer der
ikke frem fra hiin underjordiske Gang uden-
for Klosterporten? en hvidagtig Ild, liig
Mælkeveiens Lindren, skinner tilbage fra
de øde Stene. Og i Stormvinden hø-
res en melodisk Stemme at lade sig
høre, halv Klage, halv Sang, veemodig,
men vældig roystende.

"Uf! hvem der var paa hiin Side
blandt Vandlerne! hos Menneffer er ingen
Hjelp! Men der er Laase og Skoder, og
svag er en Piges Arm."

Styrk Troen paa ham, som formaaer
at løse de Baand, med hvilke han fædede
Goel og Naane til Firmamentet. Hvad er
Laas og Skode! hvad ere Vægtere og Mure!
Troen jævner Bjerge, og udtørre Have.

Den blede Pige vakler i Fortvivlelsens
 Følge hen til sit Fængsels Dør. I den lan-
 ge øde Korsgang føler hun sig for langs
 Vægen, og hendes Hjertes Banken høres
 højere end hendes Fodtrin. Nu har den
 skælvende Glygtning naaet Klosterkukken. I
 Brastand straaer der hende en lille Lampe
 imøde; den brænder forved Guds Moders
 Billede. Gertrud nærmer sig frygtløs,
 hun knæler, hun beder, hendes Siæl op-
 løfter sig. Skynd dig, skynd dig, skæfles
 Pige! snart vil Kloften kalde til Høra!

“O det er saa mørkt! tilgiv, hellige
 Jomfrue! Kirkeranet.”

Hun tager Lampen, som hænger i en
 Sklofiæde forved Marias Billede, men i
 dens Sted lægger hun paa Altaret et Guld-
 armbaand, og gaaer — hendes Haand zitterer,
 og Rosetrandsen og Lampens Flamme zittre
 med.

Nu er hun nær Klosterets Port; dog
 hvo aabner hende Laasen? hvo sender den

stærke Skode fra Porten? Gud! dine Engle
ere i Vagt med den flygtende Uffylde. —

Den tykke Søster Agathe har Da-
gen tilforn løbet saa mangen god gang hist
og her, har med fiødsfuld Arm saa ofte
skudt Skoden fra og til, ledsaget de Kom-
mende op, de Vortgaaende ned, saa at hun
om Aftenen uafflædt sank udmattet ned paa
det haarde Leje, og hendes stærke Snor-
ken lod alerede langt fra Gertrud imøde.
Bed Siden af hende laae det ùhyre Bundt
Nøgler, som Cautionister for de himmelſke
Brudes Andſked og Gudsſkyt.

Gertrud greb Nøglerne og fløj til
Porten. Men der ere saa mange Nøgler,
hvilken er den rette? .hvo leder hendes
Valg, at hun ikke ſkal prøve een Nøgle efter
den anden, Nøglen til Haven eller Kiølderen,
til Sakristiet eller Madſkabet? hvo afværges, at
deres Nøglen og Klingren ikke ſkal vække den
sovende Agathe, at hendes nervøfulde
Arm ikke ſkulde gribe den frøgtſomme Flygt-

ning; og hendes fvingrende Skrig bringe
 det hele Møster i Dør. Der staar den
 hulde Fange og bærer sin Frihed i den flæk-
 vende Haand, men Frygt og Hastværk for-
 virre hendes Sandser. Dog forsag ikke!
 goddædige Aander omsvæve Dig! Paa
 Kyffe og Fromme gjør hun Forsøg med den
 første den bedste Nøgle — og ikke forgæves.
 Endnu et Minut — Låsen er oplukket! ...
 endnu et halvt Minut — Skoden er skudt
 fra —

Porten springer op! Stormvinden sus-
 ser hende imøde! Gædet flager! det bløide
 Haar slynges høit i Veiret!, men Lampen, som
 brændte for Guds Moders Billede, udsluk-
 kes ikke.

Saa skridt derfra er Indgangen
 til Manderne's Hule, den underjordiske Gang.
 Men af! hvor blev det klare Skin, der
 straaede hende imøde, da hun gik ved.
 Gitteret? hvor blev den hjerterørende Klag-
 gesang, der tonede hen mod hende? Alt er

klevet mørkt og stille, kun Østersøen kæmper med Stormen, og dens brusende Bølger synes at tilhøje den forfulgte Selvmords usalige Tanker.

! Mismodig staaer hun der, hendes Snæ ryste, hendes Tænder klapre feberagtig, Kampens Flamme vifter i Vinden, og nu er Puen hvert Øjeblik nærved at udslukkes.. Klosterporten, som staaer aaben, slaaer Trækvinden med Magt pludselig i Laas, et Slag saa hestigt, at det kunde forstyrre en Død i sin Sovn. Den tykke Søster Agathe vaagner, famler forskrækket efter sit Nøglesnippe, og savner det. Hun farer op. — Saaledes foer Samson op, da han med Tabet af sit Haar saa sig berøvet sin hele Styrke. Korskængen gav Gientyd af hendes vedholdende Skrig, Abbedissens lille Hund bleffede, Fru Abbedissen selv vaagnede, og lod Klokkerne lyde, Søstrene styrtede ud af deres Beller, forglemte Ave Maria og Underkloffe, og nogle løbe til Choret, andre

til Refektorium; Kirkevindverne bleve op-
lyste, Lyseene vandrede giennem alle Zeller,
og snart erfarede man i Gertruds Zelle
— at man der søgte forgiæves.

Fru Abbedissens Næse sunklede af Nase-
rie, hendes røde Næse forvandlede sig til en
blaa. Den tykke Søster Agathe vilde
skjule sig, men der var intet Smuthjul for
hendes Corpulenz. Fru Abbedissen tildeelde
hende egenhændig et Forsmag paa densøsterlige
Tugtelse. Klokkerne dundrede, Portneressen
brælede, den lille Hund gædede. Forglem-
mende al Tugt og Belansthændighed, vilde
den hele Hjord af fromme Gaar styrte
ud af Klosterporten, da man uden Ban-
skelighed beregnede, at Gertrud i det-
te Vær umulig kunde være langt borte.
Men af! en ny Ulykke! Vinden havde slaa-
et Porten igien i Laas, og Gertrud ta-
get Nøglerne med sig. O vee! ikke engang
en Morgendrik var der til den tørstige Abbe-
disse, thi ogsaa Kiøldernøglen var borte.

Gaa moersomt, fiære Læser og fromme Læserinde, akt dette³ maa synes dig; saa ængstelig bemærkede derimod den arme zittrende Gertrud Skriget og Alarmen i Klosteret; og da der nu endog blev dundret paa Vorten, da hun hvert Øjeblik frygtede for, at blive greben (thi at Nøglerne laae hos hende i Græsset, havde den frngtsomme Pige forglemt); da overvejede Menneskefrugt Frygten for Aander, hun gjorde det bellige Korsets Tegn paa Bryst og Pande, og traadte med den brændende Lampe rask ned i Hulen.

Med ethvert Trin formindskes hendes Frygt og forøges hendes Mod. Ingen kold Haand farer hende over Nøggen; ingen giftig, men en let, Løst omsvæver hende, og et usynligt Væsen synes sagte at aande i Nærheden af hende. Hun dvæler paa det sidste Trin, løfter Lampen højt op, fluer bange til den mørke Staaend, og beder højt: "O gode Aander, som beboe denne

underjordiske Gang, viser eder hielpsomme mod en forladt og forældreløs Pige der bøn-
falder eder om Redning!"

I en lang Traastand toner atter den
yndige vermodige Sang! I en dunkel Dug-
de tindrer atter pludselig et mildt Lys. Og
altid klarere, altid nærmere, tindrer Lyset
og toner Sangen; og altid nærmere, altid
klarere, omsvæves Gertrud af det mælk-
hvide Skin. Nu samle Straalerne sig, og
danne pludselig en qvindelig Skikkelse, i en
Birgitte Nonnes hvide Dragt. Forklaret
Skønhed, evig Ungdom, omgiver dette
Billede, en overjordisk Smilen hviler paa
dets Læber, et himmelsk fiærlighedsfuldt,
tillidsvækkende, Blif fæstet det paa den
hulde jordiske Skabning, som forfærdet fol-
der sine Hænder for Aanden.

"Frygt ikke!" saa taler en sed Stem-
me: "træd nærmere, Gertrud von
Scharenberg. Dit Hjerte er reent,
de gode Aander ere dine Søstre. Vær mig

velkommen i denne gyselige Baaning, hvor-
hen Ungdoms Ubefindighed og Elskov forvii-
ste mig for mange Aar siden. Vær mig vel-
kommen, Du min Befrierinde!”

Saa taledes Aanden, bøiede sig bli-
delig ned, og med sin Mund berørte G e r-
t r u d s Pande. “Tag dette Fredskys, og
fat Mod til at see ret paa mig.”

Paa eensgang forsvandt al Frygt,
G e r t r u d føler sig let og fri, og med be-
skeden Frihed betragter hun Aandens skin-
nende Ansigt.

“Følg mig! vi have en lang Gang at
giøre. Ved en Fortælling om mine Tildra-
gelseser vil jeg forforte Dig Minuterne.” De
vandrede ned ad den mørke Gang, og Aan-
den begyndte sin Historie saaledes:

“Jeg hedder H e d e v i g, er en Dat-
ter af Familien von Jungingen. I
mit sextende Aar saae og elskede mig den
unge Ridder C u r d v o n S c h l i p p e n-
b a c h. Fattig paa Lyffens Gode, riig paa

Kærlighed, vandt han mit Herte. Vi til-
 stod hinanden vore Ønsker, og min Moder
 vidste vor Kærlighed. Hun var en fornuft-
 tig Kone. Curd, sagde hun, maa ud i
 Verden, hans Sværd maa ikke ruste i
 Skeden, han maa under Guds Varetægt til-
 kæmpe sig et Levn; mener han det ærligt,
 vil han komme tilbage og føre dig hjem som
 Brud. Du er endnu ung, og han kun saa
 Aar ældre; saa kunne I vel endnu vie no-
 get, hvis det er eders Alvor."

"Han var fornøjet dermed, og jeg lod
 ham drage bort. Ved Afskeden laade min
 Moder selv vore Hænder i hinanden, og
 hendes Taarer flød med vores. Han trykde
 det første Kys paa mine Læber, og jeg gien-
 gieldte det. Han satte en Guldring paa
 min Finger, og forsvandt."

"Hele Aar sad jeg ved Spinderøffen, og
 vædede Hørien med mine Taarer; thi der
 kom intet Budskab fra min Curd. Lever
 han? eller er han død? har han forglemt

mig? — Nei han er ædel og brav, vær rolig Barn! således trøstede min Moder mig, indtil Døden, efter tvende Aars Forløb, rev hende ud af mine Arme. Der stod jeg alene tilbage med min Kiærlighed og min Kummer, uden Raad og uden Trøst. En ung Pige, som mistet sin omme Moder, har mistet det Kosteligste paa Jorden! En gammel Tante tog mig i sit Huis. Jeg agtede hende, men min barnlige Tillid havde hun ikke...

Der meldte sig mange Frierer, men endnu stedsse holdt Guld, Ringen mit Hjerter båndet; endnu stedsse glimtede en svag Gnist af Haabet. Jeg afviste dem alle...

Engang indbød man os til et Gæstebud, som vor Naboe, den gamle Eppinghusen, gjorde, for at høitideligholde sin Sønns Tilbagekomst, der i fjerne Lænde havde draget omkring paa Eventyr. Den unge Ridder fortælte meget, om hvad han havde seet og hørt, iblandt andet ogsaa om Hertug Leopold af Østerrig, hvorlunde han

udtog mod Sveizerne, og hvorlunde han
tilligemed syvhundrede Adelsmænd blev sla-
get ved Sempach. Der, sagde han, faldt
ogsaa vor Landsmand Curd von
Schlippenbach...

Jeg segnede. Man bar mig hjem i en
Bærestoel. Jeg faldt i en hidtig Feber.
Dag og Nat stod den blodige Curd for
min Seng. Længe kæmpede jeg med Dø-
den, og da endelig min Ungdom sejrede
over Sygdommen, gjorde jeg det Løfte, at
blive Nonne. Beemodig, glad betraadte
jeg dette Kloster, med Utaalamodighed saae
jeg Enden paa Prøveaaret imøde. Den
kom, jeg blev indflædt. — O usforkelige
Skæbne! Morgenen efter kom Curd von
Schlippenbach tilbage. Ved Sem-
pach var han vel bleven stærkt saaret, men
endelig dog kommet sig. Paa Kiærligheds
Vinger fløj han til sit Fædreland, og fandt
sin Hede vig — som Nonne.

Hvorledes skulde jeg skildre Dig hans

og min-Fortvivelse? Hine Mure bleve mig
til Helvede, min Bon blev Synd, og næsten
var Hjertet villig til at bryde Læbernes Sed.,

I hine bitter søde Diebliske, da jeg i
Taleværelset første gang igien saae min
Curd, vaagede ingen god Engel over mig.
Jeg var beredt til Alt, hvad Kærlighed
kunde giøre muligt, og for Kærlighed er
intet umuligt. Curd, tilligemed en tro
Svend, begyndte med uroffelig Standhaf-
tighed det Sæmpeværk, at grave denne
underjordiske Gang. I fire Aar grov de
begge Dag og Nat, indtil de fuldendte det
Ubegribelige.

See Giertrud, over os er Havet,
og under os er Klippegrund. Ak! mig
rørde den Trofald, der undergrov Hav og
Klippe. Med Guld og gode Ord bestaf
jeg Portneressen, at hun hver Aften lukkede
Klosterporten op for mig, og jeg forglemde
hver Nat i den Elskedes Arm mine Hel-
ligheds-Pligter.

“Min Skitsaand veeg fra mig, min Ukyldigheds-Engel græd, — vi faldt — og hiin græffelige Time var tillige vor Dødsstund. Vore Sjæle folde sig for en Dommer, der med mild Alvorlighed fastede sit Blik ned paa os.”

“Gjør Bod! bød en alvorlig Stemme fra Thronen: Gjør Bod, ikke for din Kiærlighed, men for din Forbrudelse. Urolig svæve din Sjæl i den underjordiske Gang, og begræd din faldne Ukyldighed, indtil engangen sædelig, kyndig, Vige, ligesom du ledet af Kiærlighed, betræder hiin Hule. Løs hendes Baand, hun vil løse dine; og til en saadan Dag være ved en usynlig Magt Gangen tilsluttet for enhver Dødelig. — Saaledes har min Aand i mange, mange, Aar begrædt den faldne Ukyld. Vær mig velkommen,

„Du min Befrierinde! jeg tør og vil igien
være Din.“ —

Her taug Aanden, og hendes Fortælling havde Ende.

En hvælvet Port syntes her tilmuret.
„Paa dette Sted,“ hviskede Aanden, „har
jeg i den henrundne Nat fornummet Din
Elfers bange Sukke.“

Gertrud stod der forundret. —

Aandens Smilen lod formode, at den
giettede hendes Tvivl. „Jeg havde Med-
lidenhed med Ynglingen blev Aanden
ved, „jeg gav ham, hvad jeg kunde
give, Gavn. Ufrivillig luskede hans
Dienlaage sig, thi han elskede sin Smerte;
en tyk Skye omsvævede ham, og kraestedløs
sank han ned paa den kolde Jord. Der lig-
ger han endnu, og slumrer. Du skal see
ham, Gertrud; men lad ingen Lyd af
glad Skæf slippe ud over Dine Læber, og
vække ham. Jeg tør ikke vise mig for ham,
og maa ogsaa forsvinde for Dig.“

Med disse Ord berørte Hedevig
 Wand Bæggen, een Steen syntes at krybe
 sig over en anden, og den murede Hvælving
 aabnede sig. — Hvilken Henrykkelse! saa
 Skridt ere kun imellem den Elskede og El-
 skeren, og hans Piges Navn lyder fra Læ-
 berne paa ham, som i en Feberdrøm lig-
 ger udstrakt paa Gulvet.

Neppes formaaer Gertrud at fatte
 sig. Hun vil krigé — “Eys,” siger Wand.
 “Endnu et Ord, inden vi skilles ad. Jeg
 advareer Dig, fiære Pige, bevar Din Ufsul-
 dighed. Dval ikke i denne Kielder, stige
 den forfærdige Eensomhed. Alle Døre staae
 eder aabne. Det er endnu tidlig, Dagen
 gruer. Flygt ved Din Unglinga Haand
 ind i Hofborgen, der vil eders Skæbnes
 Knude løse sig. Lev vel! og modtag, til
 Tak for min Befrielse, den Undergave, at
 Helbrøds enhver Syg, som Din Haand be-
 rører. Men, læg vel Mærke hertil, ikkun
 Ufsuldigheden tør jeg skænke denne Gave.”

Taarer, mere talende end Ord, zittre paa Gertruds glødende Kinder, og hun segner ned for sin Skysaand.

“Jeg forstaaer disse Taarer,” siger Aanden med et himmelft Smil, “men vi maa skilles ad. “Lev vel! Dig bier den højeste jordiske Lykke, og mig venter unævnelige Glæder for den Højstes Straalethrone. Hitt see vi hinanden igien. Der skal jeg engang modtage Dig søsterligen.”

Aanden forsvandt, den yndige Skikkelse henfled i en let Skye; det blændende Skin var forsvundet, kun den røvede Lampe brændte endnu. Frygtjom trippede Gertrud ind i Kielderen, hun nærmede sig den Sovende, og rystede ham sagte i Armen. Han slog Øinene op, stirrede paa sit hulde Drømmebillede. “Drømmebillede, eller Aand? hvorledes er det fat med mig? hvor er jeg?”

“Du er i mine Arme!” saa raaber den Elskede, og segner ned. Henrykt toler han, at det ikke er Lust, som omsvæver ham,

han føler det, men tale kan han ikke. Hun
 bøier sig over ham, men tale kan han ikke.
 Hvilken en Gaade! tænker han, hvilket et
 Under! men spørge kan han ikke. Hun vil
 forklare ham Miraklet, men hendes skionne
 Tæber ere som sammenbundne. Saadan en
 Glæde er overjordisk, og har ingen Ord.
 I saadanne Diebliske lever man Martusinde.

Hvad ere Keiserkroner mod Kiærlighe-
 dens friske Blomsterkrands!

Neppes vare de Elskende kommet noget
 til sig selv igien af deres frydefulde Forun-
 dring, før Gertrud, der havde Aandens Vær-
 sel i frisk Minde, beder Ridderen at følge sig.

“Følge Dig, bedste Pige? og hvorhen?
 stærke Laase og Skoder holde os fangne.”

“Aldeles ikke,” siger Gertrud, “følg
 mig, fortrøe Dig til mig; ligesom jeg har
 fast Tillid til min gode Aands Tilfagn.”

Med Magt drog hun ham efter sig.
 Waldemar seer og forbauses: Kielder-
 døren er åaben, og Laas og Skode ufsadt.

"Ha! jeg begriber det!" raabte han kief og glad; "med vor Kiærlighed ere højere Aander i Vagt; jeg følger Dig, Du Vndling af bedre Væsener!"

Uhindret stige de op af den mørke Trappe; i Huset sov alle, kun den vagtsomme Holterbol kom dem logrende imøde, og stiktede den unge Ridders Haand. De ilede afsted. Morgenens brød frem. Rast vandrede de op af Dombjerget. En Vægter, som blev dem vaer, forglemde at støde i Hornet, den unge Piges Noviziatsflædemon forekom ham besunderlig, og fuld af Nysgierrighed saae han efter Parret, saa længe han kunde.

Nu stode de udenfor Borgporten. "Hærmesteren sover formodentlig endnu," sagde Waldemar.

"Jeg gjør, som mig er befalet," svarede Gertrud, og traf i Klokketrængen.

En gabende Dreng lod sig tilsyne.

"Hvem banker saa tidlig?"

"Er Hærmesteren vaagen?"

"Af! desværre, han kan slet ikke sove. Hodagraen piner ham, saa han sidder hele Natten i sin Lænestoel, og skriger og jamrer sig.

"Gaae og anmeld tvende Fremmede, hvis Erinde er at betroe ham vigtige Ting."

Drengen gik, og kom tilbage. "Den strænge Herre og Mester kan for Svagheds Skyld ikke have den Ære at tale med eder. I maa begive eder til Comthuren, og aabenbare ham eders Anliggende."

"Forlynd din Herre og Mester, at jeg bringer ham Lindring i hans Smerter," sagde Gertrud.

Drengen gik efter Ordre. Strax skode alle Døre aabne. Uforfærdet nærmede den skionne Pige sig den Gamles Lænestoel; han havde soobt sine Fødder ind i Harekind, og med en suur, skæv, Mund bad han den unge Pige velkommen.

Hærmesteren. Kan Du helbrede

mig, unge Pige, saa forlang Alt, hvad jeg ejer, det er Dit.

Gertrud. Jeg kan helbrede eder, ædle Herre. Jeg brøder mig ikke om eders Eiendomme; men naar jeg ved Guds Hielp har befriet eder for Podagra, saa giver mig eders Ridderord paa, at I ikke vilde afslaae mig een Bøn.

Hærmesteren. Ridderord og Haandslag; men hielp mig hastig, hvis du kan.

Da strog Gertrud den Gamles Knæ, og lod sine Fingre sogte fare ned indtil hans Laae, og som de sagte gled ned, saa ophørde Smerten, og Hævelsen forsvandt. Den gamle Mengden sprang paa sine Been, slog af Glæde Hæderne sammen, og udbred i Fingestrig: jeg er sund!

“Gaa tak Gud!” sagde den rene Mee, “og tillad, at jeg erindrer eder om eder Ridderord.”

“Det er ret og billiat,” svarede Hærmesteren: “en saa stor Belgierning kan

renberg er undvægen (så lod det i alle Gader), og har styrtet sig i Søen. Dette Rygte var som et Dolkestik i Comthurens haarde Hjerter, og hans Samvittighed blev rørt. "Hun var dog en Datter af min fiære Søster Bertha," sagde han ved sig selv: "jeg burde have faret læmpeligere med hende."

Ogsaa Jørgen Mørkø havde villet befrie sin Søn fra Kielderarresten, og havde fundet den tom. Dette Tilfælde laæ tungt paa hans Hjerter som en Møllesteen, og den Tanke martrede ham, at hans Søn maatte have lagt Haand paa sig selv.

De andre Riddere gjorde fromme Betænkninger over den Straffedom, der maatte overhænge Reval, da en Gud indviet Jomfru var lobet bort fra den himmelske Brude seng. Kun den gamle Mængden var munter og lystig, og syntes kun lidt at bryde sig om onde Forbetnyninger.

"I ere begge et Par gamle Svende,"

sagde han til Jørgen Orskov og til Geert von Wellingrade! derfor er mit broderlige Raad, at Jæræffe hinanden Haanden over eders aabne Grav, og tilgive og forglemme, hvad der ikke staaer til at ændre. See, I have for eders Hundes Skyld stiftet stor Fortred; lad af fra sligt Livæsen, og forliger eder, som det sømmer Mænd."

De tvende gamle Nimroder vare første gang stemte til at anhøre saadan Straffetale; thi Ungerens Ild brændte i deres Hjerter, og de øvrige Riddere vedligeholdte denne velgiørende Flamme.

"Alt vilde jeg gierne forglemme," sagde endelig Comthuren: "Men Hollerbol lever, og min Tolbask er ikke mere."

"Uden min Skyld," svarede Ridder Jørgen. "Det var en brav Hund, og, da man dog ikke bør sige andet end godt om de Døde, saa maa jeg tilstaae, at Tolbask næsten var stærkere end min Hollerbol."

"Riddere! I ere Vidner?" raabde

Geert von Wellingrade. "Han har talt et sandt Ord. Jeg er tilfreds. Her er min Haand."

Strax blev Drifkeskaalen baaret frém, paa godt Broderskab drak man hinanden dygtigen til, og druknede det gamle Had i sed Kanariesekt.

"See saa, det er efter mit Sind," tog Hans von Mengden til Orde, "nu vil jeg endelig fortælle eder, hvorledes det er gaaet eders Bern, og hvor min Poudagra er bleven af." Ridderne spærrede Munden høit op; de meende, Hærmesteren vilde have dem til beste. Men da Gæstgæsternes Dør paa hans Vink aabnede sig, og det vundige unge Par knælende bad om deres Fædres Velsignelse; da sprang alle Ridderne op fra deres Sæde, og råbte af Glæde: og Svendene kunde ikke læsting nok fylde Skaalet paa ny, som paa Brudeparrets Velgaaende gif fra een Haand i en anden:

At Kærlighed til Wäldemar fraspogde Gertrud sig den Undergave ved

Haandspaalæggelse at helbrede Enge. Saa
 Uger efter holdtes Bryllupsboitideligheden,
 og den gamle Hærmeister, som Vodaagraen for
 bestandig havde forladt, dandsede med Ger-
 trud den første Brud dands. I Kioffenet
 havde Waldemar hemmelig bestilt en
 Stes, som den troe Hollerbol fortærede
 ganske alene. Elisabeth von Lügen-
 husen blev udsonet ved en rundelig Gæve
 og et Skarlagens Halsbaand til sin lille
 Hund. Birgittenonnerne forærede den smukke
 Brud et kostbart, med Guld giennemvirket,
 Belte. Gertrud satte, for Pris paa
 dette Belte, og det er gaaet i Arv til sil-
 digste Ustkømt. Da Børneborns Børn i Wa-
 ret Gattuunde femhundrede og halvfjerds-
 findstyve adskiltes, beholdt den Ældste dette
 Baand, som et hæderligt Mindesmærke af
 sin Stammemoder, og kaldte sig fra den
 Tid af, Wykol Guldenbgand.

R o s e n .

Indflettet i Naturens Krone,
 Som rundt om hele Jorden gaaer,
 Oploftet paa en Tornetrone,
 En halv udsprungne Rose staaer.

De andre Blomster bly udsolde
 Sig om dens blide Majestæt;
 Med Ærefrygt Favoner holde
 Det elskovsvarme Mandedræt.

Gra Maanen Englevinger bære
 Til den de klare Draaber ned;
 Henvyfte, Jord og Himmel ære
 Den blussende Indseelighed.

O svar mig, Eblens fette Datter!
 Forraad' dit Sagnet, hvilken Aand
 Du med dit Purpurbånd indfatter
 I lette, smerteløse Baand?

Huldsaligste! svar, om du lærte
 Til Een at skille dig fra Alt?
 Hvad eller om kun Verdens Hierte
 Bevidstløs, slaaer i din Gestalt? —

I Bagelunden stærkt det luster,
 Det synes at advære mig,
 Men Rosens Engelaande duster
 Og i et Smil den aabner sig.

Da maae jeg over den mig boie,
 Da maae jeg boie mig saa nær,
 En Taare rinder fra mit Øie
 Og i dens Barm min Længsel bær.

Men brat min hede Graad udletter
 Den Feires rene Purpurglands,
 Af de opløste Blade fletter
 Favonen sig en Sørgefrands.

Dog af den nøgne Stilk udstrækker
 Et Glimt sig i den stille Lust,
 Og til en Barngestalt omtrækker
 Sig med den holdne Rosenduft.

Hvi gyder du, dødelige!

Saa nynner den med fremmed Røst,

Din Taare ned i Fredens Rige

Og saarer et uskyldigt Bryst?

Med barnlig, dog med sindrig Glæde,

Jeg Bladetempet bygged' op,

Da løst' dybt fra Nattens Gæde

Mod Stierne den fulde Snop.

Som Tempets salige Præstinde,

Til Himlen saae jeg Dag og Nat;

Udsendende med alle Vinde

Min Virks hemmelige Skat.

Hvi, grumme Dødelige! rører

Mig da din Graad med fremmed Magt?

Farvel! I Orknen jeg isører

Mig snart en anden Blomsterdragt.

Lov og tilgiv min tunge Taare!

Tilgiv, du rene Blomsterstæl!

Ehi af! jeg elsked' dig saa saare,

Min Taare-fod af Dinheds Væld.

Blant Menneſker det Skjønne ſviger,
 Paa Elſkov følger Nag og Had,
 Thi ſøger jeg i Blomſters Riger
 Et elſket Liv med Stilt og Blad.

Da bluffer Duſtgeſtaltens Kinder,
 Og længer ei et lille Noer,
 Den ſavre Roſenmoe jeg finder
 Og hører diſſe ſøde Ord:

Da vil det dig da ſaa behage,
 At elſkes og at elſke mig,
 Du møde en Blomſtgeſtalt paatage,
 I Fryd og liſkyld Barnet lig.

Da ſkal vi ſlyngeſ i hinanden,
 Godt kyſſede i hvert et Lov,
 Og i en ſalig-henrykt Blanden
 Borene alt vort Blomſterſkov.

Brat hun fra Roſenbuſſen hæves
 Og ſvinder bort paa Vindens Gled.
 Lov, omme Roſenmoe! — Forgiveſ!
 Gid paa min Grav ſom Blevit jeg ſted!

• Schack Staſfeldt.

Til et Brudepar.

Langt fra Daarers Lant og Stæders
Brimmel

smiler Glæden i Naturens Skjød:
yndig den af Skaberhaanden flød,
som et Gjenstik af Guds egen Himmel.

Salig den, som under Bøgegrene
lytter fro til Lærkens Melodie,
salig den, som, gavnlig, sund, og fri,
nyder hver Naturens kunstfrie Scene!

Han mislynder ei en borget Stjerne;
han ei smagter efter Guldets Trøst;
han ei frygter den almenne Røst,
og sit Hjertes hører han saa gjerne.

Høj og Dal og Skov og Eng og Ager
falde ham til Dagens Idræt hen;
og, naar Aftenrøden slutter den,
sødt fortjente Hvile ham modtager.

Ædel Qvinde ham til Ven omarmet,
 huuslig, stille, fro, hans Held og Lyst;
 og ved hendes englerene Bryst
 Gaderheld hans hele Hjerte varmer.

Samdragt, aldrig løsnet, stedse knyttet
 mere fast det lyffelige Baand:

Reisomhedens Himmel, Haand i Haand,
 Ingen af dem med en Verden bytter.

Naar end Ageren blottes, Løvet falder,
 naar om Død en Tanke stiger frem,
 freidigt stue de mod sidste Hiem,
 vilse, dem en kjærlig Gader falder.

Ædle, disse Scener Eder bie,
 dem med matte Haand jeg tegned' nu;
 men jeg beder Gud med syrig Hu
 sigse — og Hans og vor Gøphie!

Haste.

Længsel og Savn.

Uf! Guitaren stemmes og bliver forstemt,
 men Pigen man elsker bli'r aldrig glemt.

Oblen slæger.

See Guldmaanen straalet paa Ætherens
 Blaa,

o! see, hvor de tindre de Kloder saa smaa;

See Sundet — hvor stille,

De Bøer hentrille

med Maane og Stierne i belgende Savn,

og dog, arme Hierte!

du sukker i Smerte,

al Skabningens Ynde ei sukker mit Savn.

En Rose: fremspirede saa blussende rød,
 sa dustende slynget om Hjerter saa blod.
 O! himmelske Ynde,
 sig, var det at synde, at trykke en Guds
 at trykke en Gudsom i brændende Savn!
 Af ja! anme Hjerter, du sukker i Smerte,
 den Rose hendusted i Længsel og Savn!

Hvi har du da tændt den almechtige Ild,
 som brænder saa stormende, smeltende vild;
 O Gud! — er det Brøde,
 naar Hjerter sig møde,
 og ikke hinanden saa inderlig varm —
 hvi har du da givet,
 hvi tændes med Livet,
 den Gnist af din Gudsom i Skabningens
 Barm?

Alt Elskov er trofø som Harpens Lyd,
dens Toner forsvinde, sliig Ungdommens
Tryd —

J brogede Brimmel
nedsynker din Himmel
bag Taager for elskende Yngling og Møe;
men Tonerne's Minde
faldt aldrig forsvinde!
Nei, Kierligheds Minder kan aldrig døe.

Med stirrende Beemod jeg eensom gaar,
I Lundenes Morke, og Strængene slaer;
I Midnattens Stille,
naar Beberne trille
med Maanen og Stierne i bølgende Savn,
Fra Harpen nedsvæve
da Toner — og bave
og døe som mit Hierte i Vængsel og
Savn!

D. Stick.

Til den Ene af de tre Søstre,

(I Nytaarsgaven for Aaret 1805.)

I Fylden af Venfæbs Salighed
tør jeg i Deres Haand nedlægge,
hvad jeg vel egentlig burde række
den hulde Søster: Treenighed!
thi, som af Skriftens Ord vi see,
Guddommen tre Personer foreene —
fåa følger mit Hierte de Søstre tre
sammenfæltende i — den Ene!

D. Sticf.

Danneqvinden.

Solbrudsdagen den 14de Novbr. 1804.

Hail! wedded love!

Milton.

Moder! Mage! ædle Borgerinde,
 kuld Erindringer i Dag fremstaaer —
 vækker tryllende det høie Minde
 om hensevndne fem og tyve Aar.
 Bærelscener fra din Morgenrøde
 smilende opvinde i din Sjel;
 Glammen er vel slukt; — men Emmer gløde
 dybt i Følelsernes Væld.
 Duet lyner ei, og Blodet strømmer
 ei med Lidenstabs, med Ungdoms Ild —
 O! men talende dit Hierte svømmer
 i dit glade Modersmiil.

Moderhæd! — o! hvilket Men. udtænker
 Saligheds Gyldt, — Guddoms Lyst!
 Tanken blot vor hele Sjel henrykker
 ved; den Himmel i en Moders Bryst!
 Evig er din Ild, vi henrykt stamme,
 evigt er dit Væsen — Kjærlighed!
 O! din Ild er Gnisten til den Flamme,
 som Cheruben hisset fnæler med.
 Sværmer jeg? — da var det dig, som lærte
 mig det mystiske fromme Sværmeri,
 Elskov! dig; som aandedit mit Hjerte
 Solens høje Phantasi!
 Dig det var, som i hensevundne Dage —
 zittred' første gang i Harpens Lyd,
 der saa ofte trykker mig tilbage,
 skiondt veemodig, til min tabte Fynd.
 Sværmer jeg? — da lad mig aldrig misse
 denne Billeddrøm af Phantasi!
 Lad mig drømme, — o, lad Hjertet briste
 midt i Gylden af sit Sværmeri.

Dag! — om jeg end aldrig selv skal
finde

Maalet for min heele Siels Attraa —
da skal denne Dags Erindring — Dannes
for dig kvinde!

Lære mig: — det muligt var at
naa;

Lære mig med henrykt Sjel at stamme:

Evigt er dit Væsen — Kjerlighed!

o! din Ild er Gnisten til den Flamme,
som Cheruben hisset knæler med.

D. Stief.

I en Stam bog.

Nød Din Spøgetime, gode Pige!
 Af! saa Angtig iler den fra Dig:
 Fremtids Held med Rummer blander sig,
 naar du træder ind i Alvors Rige.

Barsomt hen ad Pligtens Vej Du træde!
 Da skal Roser end blandt Torne groe,
 Fredens Himmel i Dit Hjerte boe,
 end naar Veemod drypper paa Din Glæde.

Og, naar Søvnens Broder, Engel smiler,
 og hans Arm omkring Dig slønger sig,
 da skal Edles Lærer hævde Dig,
 Venskabs Roser dufte, hvor Du hviler.

Haste.

Til min Carl.

Sonnet.

Langt fra Høiheds tomme Glimmerscene,
 langt fra Guldets taareblændte Glæde,
 fletter jeg i himmelsignet Årands,
 Glædens Roser mellem Myrthegeire.

Over Medgangs Eng og Modgangs Steene
 gaaer mit Fjed i lige rolig Dands;
 ! Fremtid's Himmel tryller at min Sands:
 alt mit Held, o Carl! er du alene.

Maatte jeg, som hænger ved din Barm,
 dog indaande dig mit Hjertes Eden,
 dog bortkænde langt fra dig hver Harm!

Maatte vi dog, stætte frøe hernelen,
 med Livets Dage, Barm ved Barm,
 Haand i Haand modtage Evigheden!

Wilhelmine H* * n.

H d s t e.

Sommerfuglen og Blomsten.

En Sommerfugl paa Blomstens Blad
 I Solens varme Straale sad
 Og kiendte ingen Smerte.
 O skønne Blomst! jeg har dig kjær,
 Din søde Duft, dit Farveskær
 Jeg elsker ret af Hjerter.

Åh! Åh! hvad hjælper al min Pragt?
 Der er en kold og fiendtlig Magt,
 Den maae det Skønne hade:
 Om soie Tid jeg døer, jeg døer,
 Og dine Vingers Sølvflør
 Forgaaer med mine Blade.

O Bedste! hvad du sagde der,
 Det gaaer mig ret saa nær, saa nær,
 At jeg det ei kan sige.
 Nu bliver jeg paa dette Sted,
 Og døer du da, saa døer jeg med,
 Med dig, med dig tillige!

Schack Staffeldt.

Blomsterdialog.

to love unloved?
 this you should pity, rather than despise.
 Sh a k e s p e a r e.

Violerne.

Hvi græder du saa saare?
 du er saa bleg og mat —
 hvi faldte paa os dine Taare
 som Dug i dybe Nat?
 Dine muntre Smil er' døde,
 slukt er dit Dies Ild —
 hvor ere de Roser røde,
 som blomstred' i dit Smil?

Gjældmand.

Gmaa Violer, af! med Gavnets Smerte,
 fuld af ængstelig Beemod staaer jeg her —
 o! der var en Tid, da Emmas Hjerte
 baade havde mig og Eder fier.
 Som en Engel, kom hun mig imøde,
 hulde Smaae, og tog jer af min Haand;

belgende paa Barmens Snees døde —
 dustende i Kys opgav jer Aand.
 Blomst! hvi blev din Lod mig ikke givet,
 i Savnen af den skienne Møe —
 saligt at henblomstre Livet,
 i eet Blammeflys at — døe?

V i o l e r n e.

Gud! er din skienne Pige,
 er Emma ikke meer?
 eller, har hun dig kunnot svige,
 hun, som var dig saa kjær!
 Skal vi ei mere smykke
 de nøddebrune Haar? —
 kan hun ei meer os trykke
 til sin Barm i Vaar?
 O nej! din Laare brænder —
 den taler meer end Ord;
 saa har da Dødens kolde Hænder
 lagt hende i sorte Jord!
 Men, troe vi hende følge —
 o! pløst os hos din Møe,
 paa det elskede Muld vi vil følge,
 og duste og blegne, og døe.

F e r d i n a n d.

Nej! o Nej! — I misforstaae min Smerte,
 Emma lever! — blomstrende og skien —

Kun for mig hun døde — Ei flaaer hendes
Hjerte

længer for Naturens simple Søn.
Hist til Kongestadens vilde Brimmel
Smigers Stemme hende trylled' hen —
under høje Marmor: Gales Himmel
glemte hun Naturen og sin Ven!
Paa den Barm, hvor før I følged' Eder,
funkler blændende 'Demanters Glands;
af! forgjeves nu kun Diet leder
efter Dalens friske Blomsterfrands.
Blomster! Blomster! Vidner til de Drømme,
hvori Selvbedrag mig dyssed' ind —
hulde Smaae! lad nu min Taare strømme
ned i Eders Barm fra blege Kind!
blande sig med Himlens milde Draaber,
kysse Mindets Smil i Eders Favn —
Af! den, som tabte alt, som intet haaber,
hænger ved Erindringer og Savn!

Violerne.

Gørg ei! — den utroe Pige,
som du begræder her —
den Møe, som kunde svige,
er ingen Taare værd.
O! dæmp din vilde Smerte —
fly Ungling denne De,

her brister dit arme Hjerte —
ved Mindet om din Moe!

Ferdinand.

Nei! lad mig dvæle her, hvor Hjertet finder
blødende sin Fryd i Mindets Væld —
lad mig hvile her, hvor Elskovs Minder
ved hver Gjenstand gløde i min Sjel.
Lad i Glammephantasi dem om mig svæve,
som i Torden-Natten Lynets Dag;
lad dem brændende mit Væsen dræbe,
knuse Hjertet i sit vilde Slag!

D. Stik.

Blik i Fremtiden.

Saa er det: Trykfløret falder,
 I Sandheds Speil jeg skuer mig,
 Forbi er alt min favre Alder,
 Min tunge Frugt vil vise sig.
 Min Frugt? o sinker den, I Guder!
 I de opholdte Blomsters Skjød,
 Den kun min Undergang bebuder
 Og af' er kun en ædel Dod.
 Men jeg vil leve, jeg vil fryde
 Mig sødt i Hierte og i Sands,
 Til Skionheds Dyrkelse mig pryde
 Med Phantasiens friske Grands.
 Bliv, Hiertets Blødhed! som modtager
 Hver Glædes flygtige Gestalt,
 Og færlig nydende, inddrager
 Et yndiat Billede af Alt.
 Hør mig, salige Pione!
 Stands Kindens Elend og Barmens Ild,
 At jeg, omsvulvende din Trone,
 End Himlen see i Lillas Smil.
 Og du, min Unadoms Fryd og Ære,
 Hvis Bane giennem Himle gaaer,

O Musa! lær mig stor at være
 Ved det, som Verden kun forsmåer,
 Med stedse friske Årandse dække
 Du selv den nøgne Jætte til,
 Og ved din Tryllemagt opvække
 Af Rynkens Grav det døde Smil.
 Dog du, saa soer du — du vil blive
 Din faarne Dyrker huld og tro,
 Da lig Aurora, tidt oplive
 Din gamle Lithon i hans Bo.
 Du vil i Ungdoms Æter holde
 Min Aand høit over Jord og Tid —
 Men Kinderne sig sagte folde
 Og Lokken langsomt vorder hvid;
 Men Gratien vil Flugten tage
 Og Elskov, af! maae følge den —
 O gid med Kunsten at behage;
 End den, at elske, svandt igien!
 O Musa! du kan Skiebnen tæmme,
 Din Tryllefreds du om mig slaae,
 Alt der i Drøm jeg engang glemme
 Hvad, da jeg vaagen savne maae.

Eds. Staffeldt.

Register.

Matthias Hastrup Bornemann,
Professor.

Sang den 2den April S. 36

Peter Horrebom Haste,
Føld, Inspecteur i Afsens.

Til et Brudepar	238
Ten Stamboog	239
Til min Carl	240

Viktor Kristian Hjort,
Provst ved Bremerholms Menighed.

Sang den 28de Januar	18
Sang for Kongens Livjægere paa Korp- sets Stiftelsesdag	33
Hr Bertel	49
En nye Viise om hvorledes Herr Hans bejlede til Skion Anna	117
Den femtende Februar	123

Otto Hørring, Decanus.

Anden Aprils Minde S. 41

P. C. Jessen, Postmester.

Anden Aprils Minde 101

Frue Christiane Røren.

Romance
Graveren ved sin eneste Datters Grav 11
Til en Veninde i en Souvenir 72
Gaader 114

Opløsning:

- 1) Aaret med sine Dage og Nætter.
- 2) Diet.
- 3) Plougen. Som bekendt fører Chi-
nas Keiser den selv den første Dag
i Aaret.

C. Lind Olsenfeldt, Literatus.

Lycei Progreß til Danmark 1794.

Poul Poulsen, Bogtrykker.

Gædsigeisen, fordanstet 1794.

Den prosaiske Fortsættelse af Walde-

mar, og Gertrud 154

(Denne Fortdanskelse er leveret her

for Fortællingens Guldstandigheds

Guld, hvoraf en Deel er versificeret

af Professor Løde.)

J. N. Schom, Candidat i Theologien.

Til en ung Pige paa hendes Confirma-

tion

98

Foragret

105

Epigrammer

110

J. J. Albrecht, Schønberg,
Candidatus.

Astene's Minde, Romanze	S. 44
Rosmarinen til dens ny Eierke, Ro- manze	47
Sønnet til F. G. H. paa hendes Fod- selsdag	70
Til Aphrodite	121
Schack Stauffeldt,	

Kammerjunker, og Assessor i Oekonomie-
og Commerce-Collegiet.

Rosemøen	225
Commerfuglen og Blomsten	241
Blif i Fremtiden	246

Quirin Stief, Literatus.

Længsel og Gavn	232
Til den Ene af de tre Søstre	235
Danneqvinden	236
Blomsterdialog	242

Johan Clemens Eode, Professor.

Om Smagens Forskiellighed	51
Duffet	56
Lykkehjulet	57
Siludsforandring (efter B u r g e r)	59
Nøglen til Paradis	62
Urtegaardsmanden , Kaalormene og Sommerfuglen	112
Digteren uden Equipage	113
Waldemar og Gertrude	125

Odin Wolff, Dr.

Den raadvilde Frier (efter R o s e b u e)	21
---	----

